

KAFKASYA EMİRLİĞİ MÜCADELESİ

Said Buryatsky

Allah yolunda vakfedilerek bilâbedel neşredilen
bu eserin maddi kazanç elde etmek amacıyla
basılması ve satılmasına izin verilmemektedir.

KUBBE

kubbe313.com

Şehid Said Buryatsky

**KAFKASYA EMİRLİĞİ
MÜCADELESİ**

KÜRESELKİTAP

Küresel Kitap: 4

Kafkasya Kitaplığı: 1

Tercüme eden: Rasul Haktan

Editör: Osman Akyıldız

Tashih&Mizanpaj: Küresel Kitap

Baskı&Cilt: Step Ajans Matbaa Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar / İstanbul

Küresel Kitap

Ahmediye Mah. Gündoğumu Cad. No: 17/11

Üsküdar/İstanbul

Tel: 0545 495 88 81

www.kureselkitap.com

İstanbul 1434/2013

İÇİNDEKİLER

Savaşçı ve Şehid Bir Şeyh.....	5
Cihada Nasıl Geldim ve Burada Neler Gördüm?.....	13
Modern Dünyanın Yamyamlığı.....	25
Amel-i İstişhadi Hakkında Söylenen Hakikatler ve Yalanlar.....	37
1. Tarihi Bağlamda Feda.....	39
2. İstişhad ve Onun Kökeni Hakkındaki Efsaneler.....	43
İntihar Bombacıları Hipnotize Ediliyor.....	44
İstişhadın İtici Gücü Olarak Uyuşturucu.....	46
İntihar Eylemcileri, Militanların Cihadın Zorluklarından Yorulan Umutsuz Bölümüdür.....	47
Asrımızın Mücahidi Dokku Ebu Osman.....	53
Şehid İsa İzerhanov.....	59
Şehid Said Ebu Saad'dan Mektuplar.....	65
Artık Hayatta Ne İstediyimi Biliyorum.....	82
İnsan Hakikati Ararsa İslam'ı Bulur.....	87
İslam İnsanı Güçlü Kılar.....	91

Savaşçı ve Şehid Bir Şeyh

Lanetlenmiş Şeytandan Allah'a sığınırım. Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selam, Peygamberimiz Hz. Muhammed'e (s.a.v), ailesine, ashabına ve kıyamet gününe kadar O'nun dosdoğru yolundan gidenlere olsun.

Şeyh Said Ebu Saad (Said Buryatyalı / Said Buryatskiy) Kafkasyadaki cihadda şahadeti elde eden kahraman önderler halkasında en son kahraman oldu ve şehid düştü. Şeyh, 2 Mart ya da 3 Mart 2010'da şehid oldu. Karşı karşıya kaldığı Allah (c.c) düşmanlarına karşı en son nefesini verinceye kadar ölümüne ya da en çok zarar verme pahasına çarpıştı.

Kâfirler, Şeyh'in ölümünün Kafkasyadaki cihada onarılamaz bir darbe indireceğini iddia ederek her zaman olduğu gibi "zaferleri" hakkında övünüyor.

Ancak biz bunun doğru olmadığını biliyoruz: En üst düzey yabancı mücahidler geçmişte şehid edilmişti fakat cihad devam etti.

Emir Hattab, Mart 2002'de şehid oldu. Ebu Velid Nisan 2004'te şehid oldu ve Ebu Hafs el Ürdüni de Kasım 2006'da şehid oldu.

Her bir ölüm anı Ruslar tarafından mücahidler için ölümcül bir darbe olarak kutlandı ve her defasında da mücahidler yeniden gruplaştı ve Allah uğrunda cihad devam etti.

Şehid olan Ebu Hafs el Ürdüni'den sonra görevi devralan Emir Muhanned (Ebu Enes), kardeşimiz Şeyh Said Ebu Saad'ın yaşamında gerçekten çok önemli bir rol oynadı

Şeyh Said'in şöhretini, özgürlüğünü ve hayatını riske atmasına yol açan, önceki rahat ve güvenli seyahatlerini tehlikeye atan ve Kafkasya'da kendisini bekleyen belirsizliklere çeken bir davet göndermeye karar veren Emir Muhanned idi.

Emir Muhanned'in kısa ve basit mesajı, Şeyh Said'in sonunda Allah rızası için hicret etmesi konusunda en son cesareti sağladı. Mesaj şuydu: "Seni aramızda görmeye hazırız ve seni aramızda görmekten mutluluk duyacağız"

İnananlara böylesine ilham veren bu adamda ne vardı?

Elbette O'nun bir Müslüman olarak yetiştirilmediğini gerçeği vardı ve bunun yerine o genç yaşta İslam'ı kendisi seçmişti. Gö-nüllü olarak iman yoluna giren kişiler çoğunlukla göz bebeği-mizdir ve onlar birçok durumda kendilerini, Müslüman olarak yetişen kişilerin denkleştirmekte zorlandığı ve bazı durumlarda anlamakta bile zorlandıkları din yoluna tam bir şekilde adarlar.

İçimizden çoğu Kur'an'dan yüce ayetleri ezberden okurken-nak-lederken ya da Kur'an'dan nakledilen yüce ayetleri dinlediğinde zevk alırken Şeyh, Tevbe Suresi'nin 38.ayetinde Allah'ın tehdidini gerçekten işitti:

"Ey iman edenler! Ne oldunuz ki, size "Allah yolunda sefere çıkın"

denilince, yere çakılıp kaldınız. Yoksa ahiretten vazgeçip dünya hayatını mı seçtiniz? Oysa ahirete göre dünya hayatının yararı, pek az bir şeydir”.

Ve O'nun cihadın yapıldığı bir bölgede yetişmediği de gerçektir, ancak o Cihad topraklarına hicret etmeyi kendisi seçti. Elbette Allah dileseydi O, Rusya'da kalabilir ve nispeten lüks bir hayat yaşayabilir ve mütevazı bir miktarda servet ve şöhretin keyfini sürebilirdi.

Bizler, günde beş vakit namaz kılmamızdan, Ramazan boyunca oruç tutmamızdan ve zekâtımızı vermemiz gerçeğinden dolayı Allah (c.c)'in dinine olan itaatimiz hakkında kendi kendimizi güvence altına almaya çalışırken ve ahirette bizi bekleyen sonuçlardan kendimizi emin hissetmeye çalışırken Şeyh, Allah (c.c)'in yaptığı sert uyarıyı gerçekten dinledi:

“Eğer Allah yolunda sefere çıkmazsanız, sizi elem dolu bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir toplum getirir. Siz ise ona hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye hakkıyla gücü yetendir”. (Tevbe,39)

Çoğumuzun yaptığının aksine O, naklettiği sözlerin ve düşüncelerin etkilerini gerçekten dikkate aldı.

Şeyh Allah'ın yolundan hiç gitmeseydi de cihad yine devam edecekti ancak Allah, Şeyh'i hikmeti ve yol göstericiliğiyle mübarek kıldı ve böylece O, kendisine ulaşan çağrıya kulak verdi ve Kafkasyadaki kardeşlerine katılmak için yola koyuldu.

Şeyh'i eleştirenlere:

Böylesine zeki ve düşüncelerini açık bir şekilde ifade edebilen

genç bir adama, Şeyh'e yazık olduğunu söyleyen birileri olacaktır. O'nun siyasette ve basında sahip olabileceği uzun ve seçkin kariyeri hakkında konuşacaklar. Onlar, eğer Şeyh sadece bu 'ekstremist'lere karışmamış olsaydı onun bu dünyanın önerebileceği her şeye sahip olabileceği gerçeği üzerine yas tutacaklar. Onlar Şeyh'in eğer cihaddan geri durmuş olsaydı zengin yaşlı bir adam olarak yukusunda ölebileceğini iddia edecekler.

Allah (c.c) onlara Ali İmran suresi, 156 ayette şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Kardeşleri sefere veya savaşa çıktığında onlar hakkında, “Onlar bizim yanımızda olsalardı ölmezlerdi ve öldürülmezlerdi” diyen inkârcılar gibi olmayın. Allah bunu (bu düşünceyi) onların kalplerine bir hasret (yarası) olarak koydu. Allah yaşatır ve öldürür. Allah, yaptıklarınızı görmektedir”.

Diğerleri Şeyh'in çok önemli olduğunu ve ön cephelerde savaşmaması gerektiğini, kendisini gizli bir saklanma yerinde sınırlı tutarak sadece video yayınlayarak diğerlerini cihada çağırması gerektiğini söyleyecekler. Onlar Allah (c.c)'ın Tevbe Suresi, 44.ayette söylediklerini unuttular mı?

“Allah'a ve âhiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etmekten geri kalmak için senden izin istemezler. Allah kendine karşı gelmekten sakınanları çok iyi bilendir”.

Şeyh'in şahadetine nasıl cevap vermemiz gerekir?

Şeyh'in şahadetine cevap vermek için en doğru yol nedir? Bu haberi duymam üzerine geçici olarak kedere boğulduğumu itiraf etmeliyim. 2006 Eylül ayında üç gün içinde Emir İsa ve Emir

Musa'nın şehid olmasından beri Kafkasya'da ki cihadda gerçekten böylesine bir acı ve endişe hissetmedim.

Ancak Allah'ın 139-140. ayetlerini hatırlayınca bu ümitsizliğim çabucak geçti:

“Gevşemeyin, hüznülenmeyin. Eğer (gerçekten) iman etmiş kişiler iseniz üstün olan sizlersiniz. Eğer siz (Uhud'da) bir yara aldıysanız, şüphesiz o topluluk da (Müşrikler de Bedir'de) benzeri bir yara almıştı. İşte (iyi veya kötü) günleri insanlar arasında (böyle) döndürür dururuz. (Bazen bir topluma iyi ya da kötü günler gösteririz, bazen öbürüne.) Allah, sizden iman edenleri ayırt etmek, sizden şahitler edinmek için böyle yapar. Allah, zalimleri sevmez”.

Şeyh öldüğü için yas tutmamamız gerekir. Çünkü Allah (c.c) bize şehitlerin ölü olmadıklarını ve Rableri nezdinde yaşamakta olduklarını söylüyor. Ve bizim asil kardeşimiz Allah'ın yoluna girdiğinde ileride ne olabileceğini elbette biliyordu çünkü Allah'ın Bakara Suresi, 154-156. ayetlerindeki uyarısını işitmişti:

“Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin. Hayır, onlar diridirler. Ancak siz bunu bilemezsiniz. Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla, bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz.

Sabredenleri müjdele. Onlar; başlarına bir musibet gelince, “Biz şüphesiz (her şeyimizle) Allah'a aidiz ve şüphesiz O'na döneceğiz” derler”.

Şeyh, Allah (c.c)'in müjdelediği o kimselerden birisidir:

“İman edenler, hicret edenler, Allah yolunda cihad edenler; şüp-

hesiz bunlar Allah'ın rahmetini umarlar. Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir". ("Bakara", ayet 218)

Her sadık mücahid gibi, Şeyh de Allah uğruna savaşmaya söz verenler için en iyi iki şeyden birisini (Zafer ya da Şehadet) arıyordu:

"De ki: "Bizim için siz, (şehitlik veya zafer olmak üzere) ancak iki güzellikten birini bekleyebilirsiniz....." ("Tevbe", ayet 52)

Son söz:

Benim de aralarında olduğum geri kalmak için sebebi olanlar için: bugün Şeyh şehid olmuştur, Ümmet onun yerini doldurmaya koşacak birilerini görmeyi bekliyor.

Allah'ın rızasını aramak için dünya hayatından kimler vazgeçecek? Ayakkabılar tek başına doldurmak için çok büyük geliyor gibi görünse de: muhtemelen de öyleler!

Şeyh'in şahadetinin ümmetten aldığı ümmete geri verebilmek için beş ya da on kişinin ortak çabası gerekebilir. Şeyh bir cephe savaşçısıydı ve cephedeki siperlerdeki onun yerini dolduracak korkusuz kardeşlere ihtiyacımız var. Şeyh bir âlimdi ve mücahidler her zaman ulemanın (İslam âlimleri) destek ve rehberliğine ihtiyaç duyar. Şeyh mükemmel bir konuşmacıydı, bu yüzden yeni kardeşlerimizin basın ve iletişim alanında uzman olması gerekecek.

Sürekli Allah yolunda cihada çıkmaktan konuşarak, bir diğer yıl daha geçiyor ve biz halen kâfirlerin arasına sıkışmış bir şekilde yaşıyoruz? Allah'ın Tevbe Suresi'nin 42. ayetinde bahsettiği kişiler gibi olmaya ne kadar daha devam edebileceğiz?

“Eğer yakın bir dünya menfaati ve kolay bir yolculuk olsaydı, (sefere katılmayan münafıklar da) mutlaka sana uyarlardı. Fakat meşakkatli yol, onlara uzak geldi. Gerçi onlar, “Eğer gücümüz yetseydi, elbette sizinle beraber çıkardık” diye Allaha yemin edeceklerdir. Onlar kendilerini helâke sürüklüyorlar. Allah biliyor ki onlar kesinlikle yalancıdırlar”.

Ey Allah'ım! Şeyh'in ön cephedeki yerini alacak olan kardeşlerimizi gönder!

Ey Allah'ım! Âlimlerimizden bazılarına bir defada ve tam olarak kâfir topraklarını terk etmeleri ve mücahidlerin cephelerine katılmaları için cesaret ver!

Ey Allah'ım! Kafkasyadaki ve tüm dünyadaki kardeşlerimizin mesajlarını basın alanında yaymaları için kardeşlerimize yardım et!

Ey Allah'ım! Senin rızan için Kafkasyada, Irak'ta, Afganistan'da, Somali'de, Pakistan'da, Keşmir'de, İslami Magrip'te, Arap Yarımadası'nda ve dünyanın her yerinde savaşanlara zafer ya da şehitlik lütfet!

Ey Allah'ım! Şeyh'in geride bıraktığı yazılı eserleri ve video mesajlarının Allah yoluna gitmek isteyen dünyadaki tüm Müslümanlara ilham vermeye devam etmesine izin ver!

Ey Allah'ım! Şeyh'in geride bıraktığı yazılı eserleri ve video mesajlarının İslam'a yeni kardeşlerimizi kazandırmaya devam etmesine izin ver!

Ey Allah'ım! Şeyhin geride bıraktığı yazılı eserleri ve video mesajlarının onun iyi amellerine eklenerek devam etmesine izin ver!

Ey Allah'ım! Şeyh'e Cennet'in en üst dereceleriyle ödüllendir ve şehitlerin hak ettiği bütün her şeyle ödüllendir!

Ey Allah'ım! Şeyh'in şahadetini Emir Mühennem'd'in daveti gibi yap: O'nun şehitliğinin bizim için hicret etmek hakkında konuşmalarımızı durduracak ve bizi gerçekten harekete geçirecek bize en son cesareti vermesini sağla!

Ve son duamız; Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

Abdulhâlık el-Muhâcir

Cihada Nasıl Geldim ve Burada Neler Gördüm?

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a ve akibet muttakilere aittir. Salat ve selam, Allah'ın Rasulu Muhammed'e, O'nun ailesine ve ashabına olsun.

İmam Müslim'in Ebu Hüseyin Müslim b. Hacer el-Kuşeyri el-Nisaburi'den rivayet ettiği bir hadiste, Allah Resulü(s.a.s.) şöyle buyuruyor:

“Ümmetimden hak üzere savaşan bir grup daima var olacaktır. Onlara muhalefet edenler onlara bir zarar veremezler. Allah'ın emri gelinceye kadar bu hal üzere kalmaya devam ederler.”

Bu hadisi anarak klasikleşmiş bir video veya bunun gibi bir şeyler yapmak istemedim. Ancak bu hadisten bahsederek burada neler olduğu hakkında kardeşlerimizin zihinlerini biçimlendirmek istedim. Neden bu hadisten bahsettim? Çünkü Peygamber(s.a.s) şöyle buyurdu:

“Onlara muhalefet edenler, onlara bir zarar veremezler. Allah'ın emri gelinceye kadar bu hal üzerinde kalmaya devam ederler.”

Allah'ın izniyle çok iyi biliyoruz ki cihad, bugün tüm bölgeye yayıldı ve oldukça genişledi. Bir zamanlar Çeçenya topraklarında başladı ve daha sonra bütün bir Kafkasya'ya yayıldı. El-hamdülillah, Müslümanların mevcut durumunda Allah bize

yardım ederek, bu cihadı sürdürme gücü vererek büyük mucizeler gösteriyor. Eğer bu amel, O (c.c.)'nun için olmasaydı bu ormanlarda, bu dağlarda hiç kimse tek bir gün bile kalamazdı. Bundan dolayı Allah Resulü(s.a.v.), “onlara zarar vermek isteyenler olacak ancak bunu başaramayacaklar” demiştir.

Ve bugün buradaki cihadın petrol için sürdüğünü, mücahidlerin birilerinden para aldığını, onların Allah rızası için savaşmadıklarını, her şeyin FSB (Rus gizli servisi) tarafından planlandığını ve kontrol edildiğini vs. konuşan birçok Müslüman(!) vardır. Buna benzer şeyleri o kadar çok duymuşumdur ki... Subhanallah!

Onlar, “halk desteklemiyor”, “insanlar istemiyor” gibi şeyler söylüyorlar. Fakat ben insanlara gittim, onlarla konuştum. Elhamdülillah insanlar bizi destekliyorlar. Bu sadece kafirler tarafından kullanılan bir propagandadır. Rus kafirler ve Çeçen mürtedleri tarafından uygulanan sindirme politikaları, aşağılamalar, dövmeler, işkencelerden dolayı insanlar tutuklanıp aşağılanmaktan çekiniyorlar. Fakat Allah için açıkça FSB veya İçişleri Bakanlığı sistemi içinde yer alan, ahiretlerini dünya karşılığında satanların haricinde çok az insan, bugün açıkça bizden nefret ediyor ve bize muhalefet ediyor. Allah Resulü(s.a.s) bunlar için şöyle diyor:

“Kişi mümin olarak uyanır, kafir olarak uyur. Veya mümin olarak uyur, kafir olarak uyanır.”

Ve bunun nedeni olarak şunu gösterdi: “Dinini birazcık dünya menfaati için satar.”

Bugün birçok kişi diyor ki; Ramazan Vladimiroviç Kafirov (diğer söylenişi ile Kadirov), Çeçenyadaki Müslümanların

meşru lideridir ve O'na itaat edilmesi gerekir. Eğer bu insanlar, hayvanlardan hatta domuzdan -çünkü domuz bile birçok insanın yapmadığı zikrini yapmaktadır- daha aşağılık olan bu adamın söylediklerini duymamışlarsa ve eğer duyarlarsa o zaman sözlerini geri almalıydılar.

Bu adam(Kadirov), önceden beri buraya gelip gidenler içinde en kötüsüdür. O ender bulunan tipte bir kafirdir ve O'ndan insan olmasını beklemek çok zor bir iştir. Çünkü insan yapısı, fitraten Allah'a ibadet gayesiyle yaratılmıştır ancak Kafirov gibiler ise cehennem için yakıt olmak üzere yaratılmışlar. Fakat biz bugün, Kafirov ve çevresi hakkında konuşmayacağız. Çünkü bu adam şu anda bizi ilgilendirmiyor.

Fakat her nasılsa biz buradaki cihadı tamamlayınca ve bu toprakları, bu diyarları bağımsızlığına kavuşturuncaya kadar gelecekte her şeyin her yere böyle kolayca yayılacağını düşünmek oldukça zordur. Çünkü Allah'ın yardımı, bizler birleşmeye başladığımızda gelir. Yüce Allah, Kuran'da şöyle buyuruyor:

“Hepiniz toptan Allah'ın ipine sımsıkı sarılın, kendi aranızda parçalanıp ayrılmayın.” (Al-i İmran, 103)

Bugün birçok insan, burada Kafkasya'da bizim cihadı sürdürebilmemiz için yeteri kadar güce ve diğer kaynaklara sahip olmadığımızı düşünüyor fakat Allah sayesinde elimizdeki imkanlarla operasyon yapmayı başarıyoruz. Ve kafirler, bunlar hakkında sessiz kalıyorlar. Neden geçtiğimiz yaz düzenlenen ve “Tiger” olarak anılan bir çeşit “Hummer”larının imha edilip 3 ya da 4 kafirin ortadan kaldırıldığı operasyonu gizlediler? Bunun hakkında neden sessiz kalıyorlar? Neden orda-burda ya-

pılan operasyonlar hakkında hiçbir şey söylemiyorlar? Çünkü böyle haberleri gizleme politikaları var.

Yine de bugün, Kafkasya'nın içinde yahut dışında bulunan bazı kardeşlerimiz arasında hala buradaki olanların FSB'nin kontrolünde olduğuna ve bundan Rusların karlı çıktığına inandırılanlar mevcut. Bamut köyünde yaz başlarında bir BMP zırhlısı imha edildi ve bu operasyon sadece 4 kişi tarafından düzenlendi. Bununla ilgili olarak yerel halkın arasında pis bir söylenti yayıldı: Onlar bu eylemin arkasında mücahidler değil de bizzat Rus generallerinin olduğunu söylediler. Halbuki bizim bu operasyonda kimlerin görev aldığını çok iyi bilmemize rağmen... Yine de kafirler bunu haklı çıkarmaya çalışıyor, bahaneler uyduruyorlar ve her şeyin FSB tarafından yapıldığını iddia ediyorlar. Böylece Dokko da FSB ajanı olmuş oluyor(!)

Allah bazı insanları çok sert imtihan ediyor. Bazılarının kalplerini mühürlüyor, diğerlerininkini ise açıyor. Bu cihad burada başladığı zaman, hepimiz bunun bir cihad olduğunu kavradık ancak herkes buraya katılabilecek durumda değildi. Çünkü ben başka bir yerdeydim ve birileri konuşmaya başladı: "Buryatski geride oturuyor ve konuşuyor vs..." Evet, o zaman bu cihatta yer alamamıştım çünkü kardeşlerle herhangi bir irtibatım yoktu. Ve benim arkamda pis söylentiler yayılmıştı. Benim aylak bir konuşmacı olduğum vb. şeyler söylemişlerdi. Allah en iyisini bilir ki, bizden her birimiz yalnızca kendi iş ve eylemlerinden dolayı mesul tutulacağız.

Geçen baharda kardeşlerimiz benimle irtibata geçtiler. Ve bana komutanlarımızdan Emir Muhenned'den, beni buraya davet eden ve cihada katılmaya çağıran bir mektup getirdiler. Allah

için olan bitenden az veya çok farklı bir şey söylemek istemiyorum fakat hatırlıyorum ki; o mektubu aldığım zaman, yaklaşık 6 dakika süren videoyu seyrettiğim zaman, Emir Muhenned bana rica edip; “insanlar seni dinliyor. Sen fikirleri insanlar tarafından dikkate alınan birisin. Bize katılabilirsin. (Burada O, “Buraya gel! Sana emrediyorum! Vb.” şeyler söylemedi. Sadece “seni kabul etmeye hazırız, seni aramızda görmekten onur duyuyoruz.” gibi şeyler söyledi)” dediği zaman bu gerçekten beni çok etkiledi.

Allah, Kuran’da buyuruyor ki: “Savaş, hoşlanmasanız da size farz kılındı.” (Bakara, 216)

Ve Allah Resulü(s.a.s) dedi ki:

“Şeytan, Hicret yoluna oturur ve der ki: ‘evini, yurdunu terk mi edeceksin?’ Ve en iyi hicret, Peygamber (a.s.m)’in dediği gibi cihattır. O(s.a.v.) buyurdu ki: “bu kişi O(şeytan)’nu dinlemedi ve yoluna devam etti. Sonra Allah’tan cihada çıkma emri geldi ve şeytan gelip dedi ki: Cihada mı gitmek istiyorsun? Sen orada öldürüleceksin ve karın başka biriyle evlenecek. Malın başkaları arasında paylaşılacak.” Allah Resulü(s.a.v), dedi ki: “Eğer o anda bu kişi Şeytanı dinlemezse ben O’na cenneti garanti ederim.”

Bu mektubu aldığım zaman bana denildi ki; “Cevabın ne olacak?” 3-5 dakika iyice düşündüm. Açıkça söyleyeyim ki bu 3-5 dakikalık süre zarfında tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. Hayatım boyunca düşündüğüm her şey, bütün bunların hepsi o anda yeniden yaşanmış gibi geldi.

Fakat bunlar Allah’ın bir imtihanı olmalıydı. Kendi kendime; “hep sahabenin cihadı hakkında konuştuğun, onların hayatlarını

anlattın, tabiini anlattın, büyük İslam alimlerini anlattın, Peygamber'in cihadını anlattın ve şimdi bir imkanın var. Git ve hep konuştuğun şeylerin ardından neler yapabileceğini kanıtla” dedim.

Abdullah ibn Mesud(r.a.)’un dediği gibi, Yüce Allah insanı hep bu tür durumlarla imtihan ediyor:

“Eğer Allah bir insanı imtihan eder ve O’nu Allah rızası için bir şeyler söylemesi gereken bir duruma koyar, O da bu durumda söylemesi gerekeni söylemezse Allah O’nun önceden sahip olduğu imanı asla bir daha vermez.”

Bu başlangıç noktasıydı.

Allah için ben, cihada karşı burada karşılaştığım ve gece gündüz cihada çıkma hayalleriyle yaşamış bazı samimi kardeşlerimiz kadar güçlü bir istek duymamıştım. Ama Allah sizi seçer ve siz de dünya ve ahiret arasında tercih yapmak zorunda olduğunuzu anlarsanız ve de Allah’a karşı birazcık samimiyetiniz varsa bu seçimi yapmak zorunda olduğunuzu bilirsiniz.

Sonra dedim ki: “Evet, inşallah gideceğim fakat biraz zamana ihtiyacım var.” Yine de ben “Evet” dediğimde bu, artık başlangıç noktası oldu. Ancak bunu söyledikten sonra rahatladım. Çünkü bu noktayı geçince sadece tek yolunuz olduğunu anlıyorsunuz.

Daha sonra düşünmeye başladım: “ya bu FSB’den ise”, “Dokka Umarov kim?”, “O’nu kim tanıyor?” vs... ve kısa bir süre sonra Allah’ın izniyle buraya geldim, cihada katıldım, silah ve “Çeçen Gora-TEX” botları edindim. O andan sonra her şey bütünüyle farklı gelişti.

Buraya geldiğim zaman bazı kardeşler; “Senin burada olduğunu halka anlatmayalım. Diğer kardeşlere, diğer cemaatlere de söyleyim ki senin burada olduğunu kimseye söylemesinler” dediler. Ve ben de bir ay boyunca buradaki gerçek durumu incelemeye karar verdim. Çünkü hala”onlar FSB ajanıdır. Ruslar onlara havadan silah bırakıyor, vs.” diyen insanlar mevcuttu. Gerçi bunları dile getiren insanlara kesinlikle güvenilemez çünkü cihattan kaçıp Avrupa’ya gittiler ve orada bir yerlerde oturuyorlar. Orada cihadı tamamen unuttular. Peki, bunlar neden böyle konuşuyorlar? Bunları söylüyorlar, çünkü savaş alanından kendi kaçışlarını haklı çıkarmak istiyorlar.

Bazen, “ya bunlar doğru söylüyorlarsa?” diye düşündüğüm olmuştu. Bunun için tam bir ay boyunca düşündüm, izledim ve gözlem yaptım. Eğer buradaki her şey FSB tarafından organize ediliyor ve düzenleniyorsa, bu savaş onlar için gerekliyse ve onların bazı amaçları için kullanılıyorsa, Allah için, bir ay sonra kardeşlerin yüksek derecede bir samimiyet ve yüksek derecede bir imana sahip olduklarına ikna oldum. Ki onlar, gerçekten Allah rızası için çaba sarf ediyorlar ve burada hayatlarını feda etmeye hazır, bu yolda her şeyini kaybetmiş birçok insan var. Ben buradaki insanların kim olduklarını öğrendim ve bunun hakkında hiç şüphem yok. Ki onlar, bugünün Müslümanları arasında en iyilerdir. Çünkü siz ılık bir evin içerisinde bol yiyecekler, iyi gıdalar arasında bulunduğunuz zaman bir kişinin güvenilir ya da ikiyüzlü olduğunu asla anlayamazsınız. Fakat soğuk, çamur ve çetin sınavlar başladığı zaman, yemek olmadığı ve ağır yükleri taşımak zorunda olduğunuz zaman Allah size kimlerin gerçekten de iyi, kimlerin de kötü olduğunu gösteriyor.

Allah Kuran'da şöyle buyuruyor:

“Andolsun ki sizi hem biraz korku ve açlıkla, hem de mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenlere müjdele.” (Bakara, 155)

Bir insan ancak imtihan edildikten sonra liyakatını gösterebilir. Ki bu, Allah'ın neden Hz. İbrahim'i imtihan ettiğini, neden güçlü iradeli-azim sahibi Peygamberlerin imtihan edildiğini açıklar. Allah (azze ve celle) şöyle buyuruyor:

“O halde peygamberlerin azim sahibi olup sabrettikleri gibi sen de sabret.” (Ahkaf, 35)

Ve ben burada başka hiçbir yerde görmediğim sabrı gördüm. İnsanlar burada kışın kar altında bir gece geçirdiği zaman, ki kronik hasta olan insanlar var, gene de buradan ayrılmıyorlar. Allah sayesinde birçok hastalık sahibi-hatta neredeyse görme yeteneğini kaybetmiş- insanlar burada kalmaya devam ediyorlar. Buraya şimdi gelenler, genelde bizim gençliğimiz. O gençliğimiz ki Allah Resulü(s.a.s.), haklarında şöyle buyurmuştu: “Beni genç insanlar destekledi”. Ve yine onlar, “İslam'ın Destekçileri”dir. Ve onlar doğru bir İslam anlayışı ve doğru bir akide ile buraya gelenlerdir. Onlar kolayca doğru yoldan sapanlardan degillerdir.

Daha sonra bir soru aldım: Tamam! Kardeşlerimizin, mücahidlerimizin durumları iyidir. Peki, liderliğin durumu nasıldır? Bu adamın- Ebu Osman (Dokka Umarov)- kim olduğu sorusu, daima ilgi topladı. Her şeyin başladığı, geçen sonbaharda Emirliğin ilan edildiği zamanı hatırlayalım. Umarov'un Emirliği deklare edişi, ilk kez internette duyurulmuştu. Bazı arkadaşlar gelip

bana “Bu konudaki görüşün nedir?” diye sordukları zaman ben gerçekten demiştim ki; “Bence Emirlik deklarasyonunda sadece bir tek hata var: O da geç yapılması!”. Ama Allah, onun uygun bir zamanda olmasını diledi. Zakayev ve diğerleri yalan söylememelidirler. Ebu Osman, bana bu kararın alınmasının 2002'lere uzandığını ve o zaman cihadın İçkeriya için veya parlamento için veya başkanlık için sürdürülmediği herkes tarafından onaylandığını söyledi. Tüm küfür kavramları tamamen terk edilmişti.

Ve bugün bu adam (Dokka Umarov), böyle zor bir durumdayken; Avrupa'daki ve dışarıdaki kişilerin muhalefetine rağmen Emirliği ilan edebildi. Ve bu karar O'nu daha da değerli yaptı. Çünkü şimdi herkes O'na karşı geliyor. Herkes O'ndan nefret ediyor. Ben bizzat, O'nun yanında çok zaman geçirdim ve gördüm ki O, Allah rızası için samimi niyete sahip biri. O, bizimle aynı koşullarda yaşıyor. Aynı tip battaniye ve aynı tip yastık kullanıyor. Benim ve diğer mücahidlerin yediğimizin aynısını yiyor. O, kendisini kimseden üstün görmez. Ben O'nun hakkında yalan söylemeyeceğim. O'nu ne öveceğim ne de abartacağım. Ben şimdi O'nun arkasından konuşuyorum. O şimdi burada değil, bu yüzden rahatça konuşabilirim. Eğer burada olsaydı asla söylemezdim. Ama her nasılsa O, her yaptığını gerçekten Allah rızası için yapan biridir.

Ve O'nda gördüğüm samimiyet, insanlar arasında nadiren görülen cinstendir. O, sıkı bir azim ve güçlü irade sahibidir. O, Çeçen işbirlikçi mürtedler ihtiyar babasını kaçırıp teslim olmasını istediklerinde bunu gösterdi. Bunu reddedince bu kez serbest bırakmaya söz vererek fidye talep ettiler. Buna karşın O'nun

cevabı ne oldu biliyor musunuz? Bunu ilk duyduğum zaman hayrete düşmüştüm. Subhanallah! Beni dinleyen veya izleyen kardeşler, size bunu anlatıyorum ki muhtemelen O'nun yaptığını ben yapamazdım. Onlara dedi ki: "O'nu alın, öldürün ve yakın! Size O'nun için tek bir kuruş ödemeyeceğim." Neden? Kafirler ve mürtedler için bir gelenek oluşturmanın önüne geçmek için. Yoksa onlar artık sürekli mücahidlerin ailelerine uğrayacak ve bizden fidye talep edeceklerdi. Bizim böyle zaaflarımızın olmadığını göstermek için. Elbette bizim böyle zaaflarımız yoktur fakat Allah için, böyle bir işi herkes yapabilir miydi, bilemiyorum.

Beni dinleyen kardeşlerimiz bilmelidirler ki; ben ne birisini öveceğim ne de yalan söyleyeceğim. Bu iş için para da almıyorum. Kaydettiğimiz bu videoda ben, davet yapmak değil de buradaki durumumuzun nasıl olduğunu göstermeye karar verdim.

Bu adamla ilk karşılaştığım zaman O'nun gerçekten Allah rızası için samimi biri olduğunu gördüm. Yine de O'nu karalamaya çalışıyorlar: Geçmişte gangsterdi, cahilin biriydi vs... Allah'ın izniyle O, kendisini geliştirmiş, doğru yolda yürüyen ve anlayışı olan birisi. Bendeki izlenime göre bu adam, ümmetin içindeki en iyi liderlerden birisidir. Allah bize şimdi ve her zaman böylelerini versin! Bütün hayatım boyunca O'nun gibi biriyle muhtemelen karşılaşmadım.

Fakat bununla birlikte biz, insanların rızası için cihad etmiyoruz. O'nun veya diğer mücahidlerin rızası için de cihad etmiyoruz. Biz bunu sadece Allah'ın rızası için yapıyoruz. Ve biz bu yola Allah'a daha yakın olmak ya da şehid olmak için çıktık. Temel misyonumuz, yaşamak değil bu yolda ölmektir. Bu ne-

denle, bugün kaydetmeye karar verdiğimiz bu sohbette burada oluşan durum hakkında açıklama yapmak istiyorum.

Benim ve O'nun birlikte kaydettiğimiz ilk videoda, birçoğunuz hatırlayacaktır- o zaman internette yayımlanmıştı- kesin bir karar vermiştim: Buradan asla ayrılmayacağım. Bu, bizim için sonuna kadar gideceğimiz bir yol olacak...

Allah şahidim olsun ki, bu kesinlikle bir gösteri değildir. Yalancıların söylediği gibi para veya başka bir şey kazanmadım. Beni Moskova'dan hatırlayanlar görebilir. Hala eski pantolonumu giyiyorum. Hiçbir şeyim kesinlikle değişmedi. O zamandan beri sadece bir Dragunov (SVD) silahı edindim; bir de yelek ve sırt çantası... Hepsi bu kadardır. Bizden hiç kimse, buraya dünya metaı için gelmemiştir. Çünkü bu diyarda şu ağaçlardan, dağlardan ve kazanmaya çalıştığımız Allah rızasından başka hiçbir şey yoktur.

Dedikodu yaymaya devam edenlere şunu kesin bir şekilde söylemek istiyorum ki; meşru liderimize-Kafkasya Emirliği'ne muhalefet eden herkes dönektir. Allah'a karşı yalancıdır. Çünkü bugün Ebu Osman'a muhalefet eden herkes, Allah'ın huzurunda şahitlik ederim ki daha evvel haklarında bir ders anlattığımız ve karakterlerini tasvir ettiğimiz aşşğılık bir haricidir. Bugün bunlar, maalesef oldukça fazladır. Fakat her ne olursa olsun biz, nihayetinde cenneti kazanma arzusu olan bu yolculuğa devam etmek arzusundayız.

Daha uzun konuşmayacağım çünkü bataryamız azalıyor. İnşallah bir dahaki sefer devam ederiz. Bu video, bugün burada var olan gerçek durumu bir nebze açıklamak için yeterlidir. Birçok

kardeşimiz gerçekten de burada neler olduğunu bilmiyor. “Burada cihadın sürdüğünü” veya “savaşanların FSB ajanı olduğunu”, “Rusların havadan silah bıraktığını”... Onlar havadan silah bırakmıyorlar fakat yakın zamanlarda havadan top mermileri gönderiyorlardı ve ondan sonra ağaçlar buna benzemeye başlıyor.

İnşallah bu noktada bitireceğiz ve Allah izin verir de hayatta kalırsak bir dahaki sefere devam edeceğiz. Nihayetinde kardeşlerimizden en azından dualarıyla da olsa bu cihadda yer almalarını rica ediyorum. Bizim için dua edin çünkü dua, Allah tarafından bize verilen en iyi silahtır ve dua ile Allah durumumuzu değiştirebilir, bize çokça yardım edebilir ve başlıca amacımıza ulaşmak için gereken şeyleri verebilir.

Bunu söyleyerek Allah’tan kendim ve sizin için bağışlanma diliyorum.

Duamızın sonu, alemlerin Rabbi olan Allah’a hamd etmektir.

Allah’ın selamı ve rahmeti üzerinize olsun!

Modern Dünyanın Yamyamlığı

Yüce Allah Kur'an'da buyuruyor:

“Sizler bir olan Allah'a iman edinceye kadar aramızda sürekli düşmanlık ve nefret var olacaktır.” (Mümtehine, 4)

Bunlar, İbrahim peygamberin küfür üzerinde ısrar eden halkına çağrı yaparken kullandığı sözleridir. Ve Müslümanlar ile kâfirler arasındaki nefret, bu dinin bir parçasıdır.

Bu nefret her zaman olagelmıştır. Ve kâfirlerin bize karşı duydukları nefretin bir sınırı yoktur. Onların ve Şeytanların hayalleri sona erene kadar...

İbn Kesir ve diğer muhaddis-tarihçiler, kitaplarında Uhud Seferi hakkında bir kıssa anlatmışlardır. Buna göre Mekke'nin paganistleri(müşrikler), Müslümanlara karşı harekete geçtikleri zaman yaşlılarına peygamberin annesi Amine binti Vehb'i, yatığı mezarından çıkarmayı önermişlerdi.

Onlar, Peygamberin annesinin kalıntılarını zafer durumunda satmayı ya da eğer Müslümanlara yenilirlerse Müslümanlar tarafından esir edilen kadınları geri almak için fidye olarak vermeyi teklif etmişlerdi. Fakat Kureyş kabilelerinin yaşlıları, törelerden ötürü onları bunu yapmaktan men ettiler. Çünkü en

yakın komşuları olan Bekr ve Huzaa kabileleri, aynı şeyleri kendilerinin mezarlarına yapabilirlerdi.

İslam'a karşı nefret ve öfkeden başka hiçbir şey insanlara böyle bir şey yapmayı zorlayamaz. Bunu yapmak mümkün olmadığı zaman da Uhud şehitlerinin cesetlerini parçalamışlardı. Müşrikler, şehid Müslümanların burun ve kulaklarından kendilerine kolye yaptılar. Üreme organlarını kestiler, karınlarını yarıdılar, gözlerini oydular. Hatta Hind binti Utbe, Hz. Hamza'nın karaciğerini yemeyi denedi ancak mide bulantısından dolayı beceremedi. Bunu öğrendiği zaman Allah'ın Rasulü (s.a.s.), çok öfkeleni. Ölen müşriklerin cesetlerine aynı şeyi yapmaya söz verdi. Fakat Yüce Allah, müşrikler ölümlere yönelik her türlü ahaksız hareketleri yapsalar bile O'na bunu yapmayı yasakladı. Ve Allah'ın Nebisi (s.a.s.), İmam Buhari ve Müslim'in hadislerinde geçtiği gibi ölü kâfirlerin cesetlerine zarar vermeyi yasakladı.

Ve sadece belirli durumlarda, küfrün önderlerinin öldürülmeleleriyle ilgili bir sorun olduğu zamanlarda diğer kâfirlere kanıt olması için bunların kafalarının koparılmasına izin verilmiştir. Böylece aynı şeyler Bedir'de öldürülen Ebu Cehil'e, öldürülen bazı Yahudi liderlere ve bir kısım başka olaylarda sahabeler tarafından uygulanmıştır. Fakat bu istisnai bir kuraldır ve bu nedenle çoğu İslam âlimi, eğer küfrün liderlerinden değilse kâfirlerin başlarının kesilmesini uygun görmemişlerdir (yasaklamışlardır). (Vekafat el Makdisi)

Kendi kendimize bir soru sormalıyız: Öldürülen kimselerin cesetlerinin kirletilmesi ve diğer pis şeyler, Uhud'da sona mı erdi yoksa kâfirlerin şehid cesetlerine karşı nefretleri yüzyıllardır devam ediyor mu? Cevabı Allah'ın, *"daimi düşmanlık ve*

nefret”in başladığını belirttiği sözlerinde saklıdır. Tüm kâfirler, bir bütün olarak yukarıdaki sözleri doğruladılar. Bizanslılar, şehitlerin cesetlerini parçaladılar. Aynı şey Persler tarafından da yapıldı. Fransa’da hicri ikinci yüzyılda (M.S 732- K.C) Charles Martel ile olan savaşta görüldü ki, Avrupalıların şehitlerin cesetlerine karşı hiçbir ahlakı bulunmamaktadır. Tüm bunlar, onların şehitlerin bedeninden hınçlarını almak istedikleri için değildir. Bu olayların birçoğu, düşmanın kalbini yahut başka bir yerini yemenin, onun gücünü elde ettireceğine inanarak yamyamlığı teşvik eden pagan inançlarıyla alakalıdır.

Ceset yiyicilik âdetinin bugünkü kâfirler arasında kalmadığını düşünmeyin. Evet, onlar “uygar” toplum oldular, kendi normlarını ve kanunlarını belirlediler fakat... Onlar Allah’a iman edinceye kadar bizden nefret edecekler ve atalarının yaptığı gibi şehitlerin cesetlerini taciz edecekler.

2002’de Dubrovka (Moskova’daki tiyatro baskını- K.C)’daki bir operasyondan sonra “Rusya Federasyonu Devlet Duma Meclisi”, bundan sonra teröristlerin cesetlerinin ailelerine verilmeyeceğine dair bir yasa düzenledi. Artık teröristlerin aileleri, ne olduğu, cesetlerin nereye gömüldüğü veya nereye gömüleceği hakkında bir soru sorma hakkına sahip olamayacaktı.

Evet, kâfirlerin “uygarlığına” uygun olanın yapılması gerekir. Onlar, şehitlerin bedenlerini derhal “Nord-Ost” binasının hemen önünde parçalamaya başlamadılar, başka bir yere götürdüler. Ama nereye?

Biz muhtemelen bu soruya, şehid cesetlerini “cennete gitmediklerinden emin olmak için” domuz derisine gömmeyi öneren Ji-

rinovski'nin (Rus siyasetçi- K.C) açıklamalarından bir cevap bulabiliriz. Aynı şey daha evvel, işgal edilen Cezayir'de Cihadı durdurma amacıyla Fransızlar tarafından da yapılmıştı. Fakat domuzlar kalmayıp onun yerine kendi derilerini de kullansalar dahi Cihadı durduramayacaklardır.

Şimdiye kadar çok az kişi Nord-Ost şehitlerinin akıbetini biliyor. Jirinovski'nin önerileri dikkate mi alındı? Onlara yamyamlığın ne tür bir gizli çeşidi uygulanmaya çalışıldı? Fakat bunlar, Rusya için yeni değildir. Yüzyıllar önce Kafkasya'nın istilası esnasında, öldürülen mücahidler için ücret alınıyordu. Amerika'nın işgalinde, Avrupalı serseriler benzer şeyler yapıyorlardı. Fakat onlar, "Amerikan Yerlileri Büroları"nda yerlilerin kafatası için para alıyorlardı. Ve daha sonra bu pis işlerin mucitleri, günümüz yerliler olduğunu söylediler.

Onlar, burun ve kulaklar için para alıyorlardı. Vücudun her parçası için ayrı ücret alıyorlardı. Tüm bunlar, mücahidlerle ilişkili olarak uygulandı. Çeçenya'da cihadın başlangıcında herkes, kâfirlerin nasıl aleni biçimde ceset ticareti yaptıklarını iyi hatırlayacaktır. Fiyatlar 50.000 rubleden başlamakta ve artmaktaydı. Fakat kâfirler tarafından yapılan her şey, ruhunu az bir dünya konforuna satan gerçek yamyamlar iktidara geldiği zaman unutulup gitti...

Herkes, Kafirov (yani Kadırov) ve hizbinin Şeyh Abdülhalim'in bedeniyle nasıl alay ettiklerini hatırlayacaktır. Ölü olsa bile O'nun bedenini soyarak O'nu aşağıladıklarını farz ettiler ancak gerçekte O, göklere yükselmişti. Mürtedlerin şehid bedenlerine yaptığı onlarca ve yüzlerce rezilliği saymayacağım ki bunların bazıları kâfirler için dahi utanç vericidir.

Bunlar şaşırtıcı değildir. Çünkü Allah'ın dinini terk eden kimse, tıpkı Ebubekir (r.a.)'ın zamanında ilk kez organize olan mürted çeteleri gibi, Allah'ın dininin takipçilerine büyük bir kin besler. Onlar sadece İslam'ı terk etmediler, Allah'ın dosdoğru yolunda duran ve bu gezegende O'nun adını yüceltmek için savaşan herkese karşı savaşmaya başladılar.

İnsanlık tarihine bakıldığında bunun, dinini satan herkes için olağan bir kural olduğu görülür.

Kazan düştüğü zaman, Tatarlar arasında Hıristiyanlığı yayma konusunda kimse, kendiliğinden Hıristiyanlığa geçen yerel mürtedler kadar istekli değildi.

Engizisyon mahkemelerinin kurucusu Tomas de Torquemada, Hıristiyanlaşmış bir Yahudi idi. Yeni dinini kabul ettikten sonra onları ölümcül bir günahla suçlayarak derhal Avrupalı Yahudilere saldırdı ve onlara baskı yaptı. Engizisyon mahkemeleri üyelerinin tüm nesilleri, O'nun yöntemlerini devam ettirdi.

Kişi tahrif edilmiş dinini başka bir tahrif edilmiş dinle değiştirdiği zaman bile bunlar oluyor. Peki ya Allah'ın halis dinini bilecek, güç ve gurur için terk eden kimse ne gibi davranışlarda bulunacaktır? Evet, onlar bunu iyi biliyorlar ve kendilerini cehennem çukuruna doğru takip etmeyen herkesten nefret ediyorlar.

Cenneti ve cehennemi yaratan, bir olan Allah'a yemin ederim! Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim. Ben, Kafirov'un Hosi-Yurt'taki mahzenlerinde 4 yıl mahpus kalan Dokka Umarov'un kardeşi Ahmet ile bizzat görüşüm.

O'nun anlattığına göre bir keresinde, kendisi hapishaneden Kafirov'a getirilmiş ve Kafirov tarafından Dokko'yu neyin durdurabileceği sorulmuş. Ahmet de cevaplamış: "Sadece bir şey: Rusya'dan bağımsızlığı ilan eder, Allah'ın kanununun hâkimiyetini kabul edersiniz. O zaman Nohçiyço (Çeçenya) topraklarındaki tüm çatışmalar durur ve müzakereler başlar."

Ahmet'in dediğine göre bundan sonra Kafirov başını eğdi ve bir an düşündü. Ve daha sonra cevapladı: "Hayır, bunu yapamam. Putin 10 yıl daha iktidarda olacak."

Bundan sonra Kafirov, daha fazla görüşmenin faydasız olduğunu anlayarak bir daha Ahmet'i kendisine sorgu için getirtmedi.

Geçenlerde Dokko'ya sordum: Eğer büyük Kafirov, kendi zamanında ona af teklif etseydi ne yapardı? Ve çok basit bir cevap aldım: "Biliyorsun ki büyük Kafirov beni çok iyi tanırdı. İşte bu yüzden hiç denemedi."

Dokko'nun bana anlattığına göre bir seferinde O, savaşın başlarında öncelikli hedefi büyük Kafirov'u öldürmek olan bir mayın grubuna verilmiş fakat Kafirov, mayının nerede olduğunu anlamış ve hayatta kalmış.

Fakat biz bu pisliklerin nefreti konumuza dönersek, Kafirov birçok şehid bedenine zarar vermeyi başardı. Ta ki muhtemelen bir işbirlikçi âlim onu ceset ticaretini durdurmak ve gelecekte onların ailelere iade edilmesini tavsiye edene kadar.

Çünkü bunu olduğu gibi bıraktığında Kadırov'un, Peygamber(s.a.s.) zamanındaki müşriklere benzerliği gökyü-

zünde güneşten daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktı. Aynı aşağılık yamyamlık, aynı vücut parçalama, aynı küfür ve benzerleri...

Eminim ki Kadırov'un, eskiden yaptığı gibi aleni ceset parçalamaktan vazgeçme konusunda bazı güçlükleri var. Şehitlerin bedenlerine AK-47 bomba-atarlarla vuruyor...

Sözü edilen tavsiye ile mürtedler, şehitlerin bedenlerini iade etme uygulamasını durdurmaya karar verdiler fakat sonra akrabalara, onları İslam geleneğine göre gömmemeleri için her şeyi yapmaya başladılar.

Büyük bir grubun emiri olan Abdülkuddüs şehid düştüğü zaman, babası O'nun bedenini evden dışarı attı ve gömmeyi reddetti. Bunların hepsi oldu çünkü bu süprüntünün Kadırov'dan bir ödenek parası vardı ve eğer böyle yapmazsa bu ödeneğinin durdurulacağı konusunda "kibarca" uyarılmıştı.

Ebu Kudame (Vishan Albekov) şehid olduğu zaman Çeçen mürtedler, Nestrovskaya kasabasına vardılar ve ailesini, onu kâfir gibi gömmeleri için zorladılar. Akrabaları böyle yapmayı reddedince mürtedler baskı ve dövmeyle "kimlik doküman kontrolü"ne başladılar fakat yine de Ebu Kudame'nin akrabalarının kararını değiştiremediler.

Kardeşlerimiz Çitalı Muhammed, Vitali Çernobrovkin ve diğer iki Rus asıllı Müslüman kardeşimizin İnguşetya Pliyevoy köyü yakınlarındaki ormanlık alanda kâfirlerle olağanüstü eşitsiz şartlarda giriştikleri çatışmada şehid düşmelerinin üzerinden 1,5 ay kadar geçti.

Bu sefer İnguş mürtedler, şimdiye kadar onların cesetlerini bir morgda tutuyorlar. Ve ben onların cesetlerin organlarını tıpkı daha önce Hind binti Utbe'nin yaptığı gibi yemeye çalıştıklarını duyduğumda hiç şaşırılmayacağım. Gerçi mürtedler, şehitlerin cesetleriyle alay etmeye çalışsalar da onlara hiçbir zarar veremezler. Çünkü onların ruhları çok önceden bedenlerinden ayrıldı ve ecirleriyle beraber Allah ile buluşmaya gitti.

Ben mürtedlerin onlardan (Çitalı Muhammed ve Vitaly Çernobrovkin) neden bu kadar nefret ettiklerini çok iyi anlıyorum. Onlar İslam'ı benimsemiş Ruslardı. Ve Kafkasya'ya geldiler, burada şehid oldular. Bu pislikler ise burada doğmuşlar, İslam hakkında her tür bilgiye ulaşmış fakat inançlarını satıp kâfirlere hizmet etmeye gittiler.

Mücahidlerin bu grubu, o kadar çok haini öldürmüşlerdi ki hainlerin kendi oluşumlarını komple yenilemeleri uzun bir zaman alıyordu. "OMON'un Babası" lakaplı Balayev, ne kadar değerliydi (kâfirler için).

Bir akşam bulduğumuzda, ateşin etrafında otururken, Çitalı Muhammed bana Balayev hakkında şunları anlatmıştı:

"Bu kadar iri bir adam hiç görmemiştim. Öyle ki UAZ'ın (küçük bir Rus askeri cipi – K.C) içine sığmıyordu. Fakat ilk makineli tüfek ateşiyle vurulduğu zaman tekerlek gibi düştü ve daha fazla hareket edemedi."

Ve onlar kim bilir kaç tane mürtedi vurdular, kaç tane devriye arabasını imha ettiler...

Ve bu dünyadan ayrılık vakitleri geldi. Allah yolunda ölen tüm

mücahidlerin olduğu gibi ondan onurla ayrıldılar. Yüzlerce kâfirin önünde kırılmadan, titremeden ayrıldılar.

Muhammed ile bu konuşmamızdan sonra, ovaya geri döndü ve nerdeyse hemen ardından İdris Hatuyev ile beraber, onun evinde şehid oldular.

Muhammed, 2002-2008 arası altı yılını kâfirlerin Vorkuta'daki hapishanesinde geçirdi. O, diğer mücahidlerle birlikte Gürcistan'daydı. Oradan Çeçenya'ya geçiş yaptı fakat O'nu gören kimse bunun O olduğuna inanmadı. Acemi bir mücahidmiş gibi görünüyordu.

Diğer iki Rus kardeş, Moskova'dandı ve O'ndan kısa süre evvel Pliyevonun yakınındaki ağaçlık alanda şehid düştüler. Onlardan biri yaralı halde, bir zırhlı personel taşıyıcı tarafından kovalanmıştı ve onlar diğer kardeş Abdullah'ı da, O'nun Allah sevgisini kullanarak şehid etmişlerdi.

Kâfirler, ağaçlık alanda O'nu karşılayamadılar ve “neredesiniz Allah'ın savaşçıları?” diye bağırdılar. O da kâfirlere cevap vermemenin korkaklık olarak görüleceğini düşündü ve kâfirlere makineli tüfekle ateş açarak ağaçlıktan açık alana geldi. Bu, O'nun bu hayatın alt edilemezliğini bırakarak şahadeti bulduğu yer... Fakat O, henüz gerçeği fark etmişti ve sadece yarım sene önce İslam'ı kabul etmişti.

Tüm yamyamlar, mürtedler ve kâfirler! Size söylüyorum: onların cesetlerini, İslam'a karşı hislerinizi göstermek için yiyin! Onları yiyin ki herkes sizinle ilk şehitlerin cesetlerini yiyen Uhud savaşındaki Mekke müşriklerinden bir farkınız olmadığını herkes görsün!

Geçenlerde kardeşlerimiz Alihan Jantamirov, Abdülaziz (Rüstem Dzortov) ve Akraman (Zaur Ujakhov) şehid düştüğünde Yevkurov, beynindeki hasara rağmen kendisine karşı düzenlenen operasyonu yönettiği düşünüldüğü için Abdülaziz'in cesedini ailesine vermedi.

Bu kuduz yamyamlar, şehid cesetlerini kendileri için bırakmak istediler. Ve bunların hepsi, 14 yüzyıl evvel kâfirler tarafından şehitlerin bedenlerine yapılanlarla aynı nedenden dolayı yapıldı. Yine de O'nun çetesinde, zaten zarar görmüş olan imajının bu tip eylemlerle komple mahvolmasının gerekli olmadığını söyleyen birileri vardı. Yevkurov, dişlerini sıkarak Abdülaziz'in cesedini iade etmeliydi.

Ve kaç tane şehid düşen kardeşin iç organlarını çıkardıktan sonra cesetlerini ailelerine verdiler. Bunu, onların neden öldüğünü keşfetmek için yaptıkları şeklinde açıklanamaz. Bir şehidin bedeninde 20'den fazla farklı kalibreden kurşun yarası varken karaciğer sirozu yahut akciğer kanserinin olup olmadığını kontrol etmeye gerek yoktur. Ve ayrıca beyinlerini çıkarmaya gerek yoktur. Bu, şehitlerin bedenleri üzerinde gizli bir rezalettir; gerçekten yüzyıllar geçmesinin ardından, daha "uygarlaşmış" gözükse de öz aynı kalıyor. Kaç tane şehid ailesi, kendilerine verilen cesetlerin organlarının bulunmadığını, genelde beyinlerinin çıkarılmış olduğunu bildirdi. Belki de mürtedler, şehitlerin beyinlerinin örneklerini araştırarak kendi beyinleri ile şehitlerin beyinleri arasında ortak bir doku olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar. Ne tür bir "sapma", şehitleri milyonlarca insi ve cinsi şeytanların ordularını tehdit etmeye zorluyor? Ama en iyi olasılık, bu onların bedenlerini kızdırma girişimidir.

Mürtedlere hatırlatayım ki; kaç tane şehidin bedenine ellerinizle zarar verdiğinizi önemsemiyoruz. Şehitler Allah'a kavuşmuştur. Onların cesetlerine istediğinizi yapabilirsiniz fakat hiçbir zarar veremezsiniz.

Allah Resulü(s.a.s.)'nün buyurduğu gibi:

“Eğer Abdülmuttalib'in soyundan olmasaydı Hamza'nın cesedini, vücudunun parçalanmış kısımlarının hesap günü nasıl birleştiğini göstermek için vahşi hayvanlarca parçalanmaya terk ederdim”

Abdullah bin Mübarek (r.a.), “El-Cihad” isimli kitabında Esved bin Gülsüm hakkında bir rivayet anlatıyor:

“O, cihada çıktığı zaman dedi ki: “Ey Allah'ım, bu nefis hoşnutluk içinde olunca düşünüyor ki; bu seninle karşılaşmak istiyor. Eğer bu nefis doğru sözlüyse ona istediğini ver. Eğer yalancıysa onu baskı altındaki toplantıya gönder. Ona senin yolunda bir ölüm ver ve yemeğimde onu vahşi hayvanlarla ve kuşlarla besle!”Ondan sonra çatışmaya girdiler ve kâfirler onlara saldırmaya başladığında O, yerinde kaldı, atından indi, atının burnuna vurdu ve onu İslam ordusu kampına geri gönderdi. Sonra bir bahçeye girdi, abdest aldı ve namaza durdu. Namazdan kalktığı zaman kâfirler bağırmaya başladılar: “İşte Araplar teslim oluyor!”Bunun üzerine Esvet bin Gülsüm silahlarını kaptı ve öldürülünceye kadar savaştı. Bir süre sonra içlerinde Esvet'in kardeşinin de bulunduğu büyük bir İslam ordusu bu bahçenin içinden geçti. Müslümanlar, O'nun kardeşine: “Neden bu bahçeye girip kardeşinin kemiklerine ne olduğunu görmek ve O'nu defnetmek istemiyorsun?” diye sorduklarında O şöyle cevap vermişti: “Bunu asla yapamam.

Çünkü kardeşim Allah'tan ölümünü istemişti ve Allah(c.c.) da O'nun duasına icabet etti.”

Dokko'nun babası sağken ve Kafirov'un elinde tutsakken, Dokko babası için bir fidye teklifi aldı. Fakat O'nun cevabı; “O'nu öldür ve yak! Benden hiçbir şey alamayacaksın.” oldu.

Bu kararlılık bir kez daha mürtedlere gösteriyor ki; Allah bizim kalplerimizi bu din üzerinde sağlamlaştırdıkça ezilmeyiz ve engellenemeyiz.

Amel-i İstişhadi Hakkında Söylenen Hakikatler ve Yalanlar

Bir insanı, Allah yolunda kendisini kurban etmeye sevk eden şey nedir? Bunu yapması için birisine ne gibi bir etki uygulanmalıdır? Kendi varlığını düşmanla birlikte sonlandıracak birisinin zihninde neler dolaşır? Bu insanların hepsi de aynı psikolojik özellikleri mi paylaşıyorlar?

Bunun olmasını engelleyecek bir yol var mıdır? Kendini feda etmek sadece bir intihar olarak değerlendirilebilir mi? İstişhadi eylem yapanların cihaddan ve takip edilmekten korktukları ve başka bir yol bulamadıklarından dolayı bunu yaptıkları söylenebilir mi?

Bu tip soruların çoğu cevaplandırılabilir ve hepsi de şu temel noktaya getirilir: “Bunu neden yapıyorlar?” Bu soru kafirleri korkutmakta ve insan aklını hayrete düşürmektedir. Cevap basittir fakat İslam düşmanlarının hastalıklı zihinleri bunu kavrayamamaktadır.

Kafkasya’da istişhadi amellerin başlamasının ardından analistler bir taraftan saçlarını-başlarını yolarlarken diğer yandan bu anti-sosyal intihar eylemlerinin kökenini ve tabiatını kavramaya çalışıyorlardı.

Güvenlik analistleri bir ölüye saplanıp kaldılar ve aptalca bir iddia ile şehidlerin uyuşturucu hap kullandıkları ve hipnotize edildiklerini uydurdular. Bu kolay mazeret oldukça yaygın bir biçimde benimsendi ve doğru dürüst de sorgulanmadı. Yevkurov(İnguş işbirlikçilerin elebaşı) ve Kadirov(Çeçen kuklaların elebaşı), başka hiçbir görüş ve açıklamaya izin vermeden şehidlerin ilaçla uyuşturulmuş zombiler olduklarını söylemeye başladı.

Onların inatları, uyuşturulmuş zombilerin değil de kendi kararlarını soğukkanlılıkla ve birçok istişareden sonra alan dengeli ve makul insanların kendilerine mukavemet ettiğini kabul edemelerinden dolayı iyice kökleşti.

Gazeteciler de kendi görevlerini yaptılar ve saçma sapan bazı analizler yayımladılar. Fakat onlar da uygun bir cevap bulmada başarısız oldular.

Bu konu hakkında internette yaptığım araştırmalar sonucu bir tane bile doğru düzgün yazı bulmayı başaramadım. Kendini yetenekli farz eden birçok zeka gördüm ancak onların da içlerinde buldukları küfürlerinden dolayı gözleri kapanmıştı. Kimse kendini kurban etmenin nedenine dair basit bir soruya cevap veremiyordu ve herkes bir dairenin etrafında dönüyor gibi görünüyordu ve nihai olarak hiçbir şey başaramıyordu.

Böylece dinlemek isteyen ve bu fenomenin tabiatını anlayabilecek kapasitede olanlara bizzat kendi tecrübelerimden faydalanarak bu meseleyi anlatmaya karar verdim. Bu yolda nihai amelleri için gidenlerin pek çoğunu gördüm ve onları motive edenin ne olduğunu iyi biliyorum. Burada bu operas-

yonların şer'i değerlendirme ölçülerini vermeyeceğim. İslam alimleri tarafından bu konuya ilişkin birçok kitap yazılmıştır. Böyle bir değerlendirme, aşağıdaki mütealaya hafifçe dokunan ayrı bir konudur.

1.Tarihi Bağlamda Feda

Açık sözlü olmak gerekirse beni oturup bu makaleyi yazmaya iten şey, sırf budala bir gazeteci tarafından kendini haklı göstermek için kaleme alınan bir yazıydı.

Kitle medyası analistlerinin aleni sersemliklerinden dolayı afalamıştım. Kimisi uyuşturucu ve hipnoz etkisini uyduruyor; kimisi de cihadın zorluklarıyla alakalı mantıksız şeyler üzerinde duruyordu. Genel mukayeseler, diğer dinlere ve denemelere dayandırılıyordu ve asıl sebebi tanımlamakta başarısız oluyordu.

Ben de sık sık “Vehhabizm” ideolojisinin beyni olmakla suçlandığım için bu notların sadece Müslümanlar için değil medya tarafından beyni yıkanmamış olan diğerleri için de faydalı olacağını düşünüyorum. Gençlik günlerimde Lev Gumilyov(meşhur bir Rus tarihçisi)’un derslerini okurken, tarihe sistematik yaklaşımları kolaylaştırmak için tanıttığı “tutku”konseptine geçmişim. Böyle farklı yaklaşımlar da var(Tonybee, Vico,Spengler ve ibni Haldun’a ait olan) fakat bizim amacımız olan duygusallık konsepti benim en ilginç bulduklarımın birisi. Çünkü etnik grupların ortaya çıkışı da bu fenomenle direk alakalı. Tutku, bir millet ya da etnik gruptaki isteğin genel enerjisini büyük başarılar elde etme adına asıl hedefe ulaşmaya yöneltir. Bu, Gumilyov tarafından etnik grupların

yükselmeleri ve düşüşleri için bir neden olarak var sayılıyordu. Yazımızdaki mesele bu tutkunun doruk noktasıdır, ki Gumilyov bunu P-6 olarak sınıflandırır, kişinin kendini kurban etme isteğidir. Kişi, bir amaç uğruna hayatını vermektir. Sabit görüşler, Gumilyov'un haklı olduğunu onaylayacaktır. Bir ideal adına kurban olma isteği, tüm milletleri ve ülkeleri meydana getirmiştir.

Gerçekten de hilafetin temeli, Allah'ın adı için ölmek doğal bir seçim iken sağlamlaşmış ve Allah'ın kulları tek başlarına Bizans ve İran'ın güçlü ordularına karşı durmuşlardı. Aksine Müslümanlar lükse alışıp Allah yolunda ölmek sadece bir intihar gibi görülmeye başlandığında tutku seviyesi de düşmüştür.

Şunu da belirtelim ki; Gumilyov'un diğer bazı açıklamaları, dar görüşlü ve oldukça saçmadır. O'nun İslam ve Peygamber(s.a.s.) hakkındaki düşünceleri hiçbir zaman kabul edilemez. Fakat O'nun bu tutku zirvesinin, kendisi olmaksızın hiç bir milletin var olamayacağı kendini feda etmek olduğu görüşüne tamamen katılıyorum.

Bununla birlikte kendini feda etmenin işgal edilmiş ülkelerdeki milliyetçi akımlardan ziyade daha çok dinlerin takipçilerinin karakteristik özelliği olduğunu görmemezlikten gelemeyiz. Dünyanın tüm dinlerinde, özellikle İslam ve Hıristiyanlıkta bu özellik oldukça belirgindir.

Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde, İmparator Trajan bu dini ortadan kaldırmaya karar verdiği zaman bir kanun yayımladı. Buna göre, gönüllü olarak gelip suçunu kabul eden Hıristiyanlar idam edilebileceklerdi. Fakat Trajan sonunda, şehid olmaya

aday olan Hıristiyanların sayısı beklenmedik derecede fazla olduğu için bu kanunu iptal etmek zorunda kaldı.

Bu durum Allah'ın kelimeleri henüz çarpıtılmamışken, iman geliştiği müddetçe aynı noktadan kaynaklandı. Trajan'ın reformlarından sonra şahadet, bir kitlesel fenomen olmuşken Hıristiyanların kitlesel kıyımı başlamadan evvel çok yaygın değildir. İlk başlarda onlar, basit bir şekilde mezarlıklarda mülteci olarak barınıyorlardı. Bu, Roma Hukuku'na karşı suçluları orada yakalamak ve infaz etmek içindi.

Bu dönem, Teban Lejyonu Efsanesi'nin meydana gelmesinden hemen sonraydı. (Bu, diğer Hıristiyanlarla savaşmayı reddeden ve yok edilen bir lejyonun hikayesidir.) On askerden bir tanesi infaz ediliyordu.

Bu infazlar defalarca tekrar etti fakat askerler, kimse kalmayınca kadar savaşmayı reddediyorlardı. Tabi ki bunlarda bir miktar efsane olabileceğini kabul ediyorum fakat bu, Hıristiyanların (yukarıda verilen bilgiler ışığında) zamanla Roma İmparatorluğu'nu ele geçirmeleri gerçeğine uygundur.

İslam'da kendini feda etme, Peygamber(a.s.m.)'in ashâbı arasından Bera ve Ebu Dücané'nin Yemame Savaşı'nda, Akrebéde kendilerini mutlak ölüme atmalarıyla başladı. Seleme bin Ekvâ'ya göre; bunun temelini Rasulullah(s.a.s.), Hudeybiye'deki ağacın altında ölüm yemini ettirerek attı. Ondan beridir savaş meydanlarında binlerce şehidin kaybı sıradan bir şey haline geldi ve ölüm yemini, neredeyse her çarpışmada tekrarlanır oldu.

Şu da bir gerçektir ki; kendini feda nosyonu, bazı mezheplerde modernizm ve paganizm tarafından sulandırıldı. Bunu sapkın

yorumlar arasındaki İsmaililerde görürüz. Bir sonraki imam olan İsmail bin Cafer'in destekçileri, bir yenilgiye uğrayarak bölünmeye başlamışlardı. Bundan kısa bir süre sonra, İslam dünyasının diğer bölümüyle kavgaya tutuştular ve Ağa Han tarafından yönetilen Kürdistan'ın zapt edilemeyen yüksek dağlarındaki kalelerine kilitlendiler.

Bir süre evvel Kahire'nin en eski mahallelerinden birinde imam tarafından işgal edilen, üç taraftan güçlü ağaç korunaklarla tutturulmuş yeri gördüğüm zaman çok şaşırılmıştım. Gerekçe oldukça basitti: Moğolların henüz bir devlet kurmadığı günlerde İslam ümmeti, bir başka düşman-Haşhaşi suikastçılar tarafından terörize ediliyordu. İsmaililer, taşlaşmış "Haşhaşi" ajanlarını zehirli hançerlerle teçhiz edip dini liderleri ve İslam ulemasını öldürmek için yolluyorlardı. Fakat sahil fedadan farklı olarak bu İslam'dan sapmış inanç, Kuran ve sünnet dışında başka şeyler icap ettiriyordu. Bunun ustaları, haşhaşla uyuşturuluyor sonra da Ağa Han'ın içinde şarap çeşmeleri ve haremli olan kalesine gönderiliyordu. Geleceğin fedailerine orada, her şeyden zevk alma imkanı veriliyor ve sonra da realiteye geri gönderiliyorlardı.

Sonra onlara, kendilerinin cennete gittikleri ve geri dönüşlerini sağlama için sonraki emirleri dikkatle yerine getirmeleri gerektiği söyleniyordu. İsmaili terörünün dalgası İslam alemini öylesine bir derecede kapladı ki, bir intiharlı suikast girişimi de Haçlıları mağlup eden Yusuf bin Eyyüb Selahaddin'e karşı düzenlendi.

Allah yolunda en büyük feda olan kendini feda eyleminin bu saptırılışı böylesine devam edemedi ve XIII.yüzyılın ortalarında, Haşhaşilerin son kalesi de ironik bir şekilde İsmaili ve Haşhaşi-

lerin pislik masallarına son veren müşrik Moğollar tarafından düşürüldü. Benim için şu açıktır ki; bugünün kafirleri, kendini fedanın gerçek nedenini ve kökenini anlamakta başarısız olmuşlardır. Onlar aynı derin cahilliklerini gösterdiler ve Haşhaşilerin hikayesini yeniden keşfettiler.

Onlar yalancıdırlar. Çünkü Dokko Umarov'un, dağlarda nimetlerle dolu bahçeleri yok. Ve mücahidlerden hiç kimse, belki de Haşhaşileri duymamışlardır bile. **Fakat küfür, imandan daha basittir ve argümana gerek duymaz.** Ve böylece kafirler, narotik ve psiko-aktif haplar hakkında konuşmaya başladılar. Onların fikirlerine göre dipsiz kuyudan çıkan zombi kalabalıkları, patlayıcı kemerlerini takıp yavaş yavaş yürüyerek "kolluk gücü" memurlarına gidiyorlar. İnşallah biz, onların bu hastalıklı bakış noktalarını yıkacağız. Bu konuyu burada bitirmek kafi gelecektir. Temel tarihi bağlamda kendini feda fenomenine bakarak bunun, sevdanın zirveye ulaşan bir ışığı ve Kafkasya Emirliğimizin kuruluşuna götüren bir tutku olduğunu görebiliriz.

Şimdilik burada duracağız. P-6(feda isteği) parametresindeki yükselişin sonucu olarak meydana gelen milletlerin ve ülkelerin tarihi örneklerini daha fazla anlatmayacağım. Bu, başka bir yazıda başka bir hikaye olacaktır.

2. İstişhad ve Onun Kökeni Hakkındaki Efsaneler

Eğer kafirlerin insanları amel-i istişadi(şehadet eylemi)ye zorlayan sebeplerle ilgili yazdıklarına göz atarsak, belli başlı birkaç temel versiyon tespit ederiz. Şimdi bunlardan en ciddilerini ele alalım. Her ne kadar bu, çıkmaz sokaktan horoz seçmekle eş anlamlı olsa da...

İntihar bombacılarının menşesine ilişkin belli başlı teoriler şunlardır:

***İntihar Bombacıları Hipnotize Ediliyor**

Bu açıklama, hipnozun gerçek ve insanların mutlak fraksiyonu olduğunu düşünenler tarafından destekleniyor. Hipnozun etkileri hakkında TV programları izledik ve hipnotize edilen insanların neler yapabildiğini gördük. Fakat burada çok önemli bir engel var: kimse şunu kanıtlayamaz ki; birisini böyle normal davranarak ve hiçbir şüphe çekmeden bu derecede hipnotize ederek O'na patlayıcı kemer giydirip belirlenmiş saldırı mahalline kadar seyahat ettirmek ve oraya vardıktan sonra da pimi çektirmek mümkün değildir.

Birkaç yıl evvel İsrail'de Filistin İntifadası esnasında intihar bombacılarının baş göstermesinden sonra hem CIA hem de MOSSAD tarafından bir gizli servisler toplantısı düzenlenmişti.

Eğer hafızalarımız çalışırsa bu intifada süresince en az 50 kişi, işgalcilere önemli zayıflıklar verdirerek kendini İsrail topraklarında havaya uçurdu.

Bu fenomenin asıl özü iki istişhad eyleminden sağ kurtulan bir Siyonist tarafından medyaya verilen bir röportajda oldukça güzel bir biçimde tasvir edildi. Gazeteciler O'nun nasıl hayatta kalmayı başardığını merak ediyorlardı. Fakat bu gizli servislerin liderlerinin istişhada karşı savunma yolları üzerine bir çok müzakereden son ulaştıkları nihai karara göre oldukça yüzeyseldi. Peki bu neydi?

Onların müşterek kararı, o yıl bir çocuklarını korkuttu. Görünüşe bakılırsa kimse, istişhad için giden intihar bombacılarına karşı

kendilerini korumak için verimli bir yol düşünemedi.

Birisi bomba hazırlayan bir teröristi keşfetmek için gizli kamera kullanabilir fakat düşmanıya beraber kendisini havaya uçurmaya karar veren bir kişiyi durdurmak ihtimali yoktur.

Neden bu olgu, CIA ve MOSSAD gibi en güçlü gizli servisler için dahi imkansız görünüyor? Çok basit: onlar bu operasyonların soğuk kanlı ve sağlam zekalı kişiler tarafından gerçekleştirildiğini çok iyi biliyorlar. Boş bakışlar veya haptan dolayı büyümüş gözbebekleri yok. Hipnotize edilmiş zombilerin sersem bakışları yok. Görünüşte bir intihar bombacısının niyetini ele veren hiçbir şey yok.

Gerçekten ben, hipnotize edilecek(!) mücahidlerin seçilme sürecini görmeyi çok isterdim! “Patlayıcı kemerinizin pimini çekmek için hipnotize edilmek ister miydiniz?!” Birisi bunu başarsa bile bunu görerek hipnozcuğu en iyi ihtimalle öldürecek olan cemaatteki diğerlerinden nasıl saklayacaksınız?

Bu zamanda gazetecilerin marazi hayalleri, ormanın ortasında dünya çapındaki gizli servisler için çalışan ve istişhad için uygun malzemeler toplayan hipnozcuları tasvir ediyor. Onlar basit bir hakikati anlamıyorlar. Mücahidlerin bu ordusu, Allah yolunda savaşmak için gönüllü olarak gelmiştir. Onlara para ödenmiyor. Onlar bu cihadda gizli servisler tarafından oynanan herhangi bir entrika görürlerse derhal liderlerini terk edeceklerdir.

Bu hipnoz versiyonunun bütün savunucularına soracağım: Kafirlerin Venedo'daki Güney Tugayı'nın elebaşlarını havaya uçurmak için bir hava bombası kullanan iki kardeş hipnotize mi edilmişti? Onların yaptığı son açıklamanın video kaydı, tüm in-

ternette dolaştı ve ne bir psikiyatr ne de bir hipnozcu, hiçbir müşterisinde onların davranışlarını görmemiştir. Yine Harun olarak tanınan Bislan Chagiev, ki zorlu bir gençlik yaşamış, olgun bir adamdı, istişhadi eyleme 43 yaşında ve sağlam bir zihinle gitti. O'nun son hitabını yaptığı videoda bunu net bir şekilde görebiliriz.

Peki ya istişhadi eyleme giden Irak Mücahidleri... Her birinin son konuşmalarına internet üzerinde ulaşılabilir. Onlar da mı zombileştirilmişler? Tabi ki hiçbir cevap alamıyoruz. Halbuki cevap çok net. Fakat bu ahmakça söylentiler, birçoğunun basit bir gerekçe nedeniyle herhangi bir mesaj bırakmamasından kaynaklanıyor: kafirlerin boyunduruğu altında yaşayan akrabalarını, intikam tehlikesine atmaktan kaçınmak için...

***İstişhadın İtici Gücü Olarak Uyuşturucu:**

Bir süre önce, 1837'de İngiltere Çin'e neredeyse Çin'in multi milyon nüfuslu halkını kuşatacak şekilde rekor miktarda (3200 ton) haşhaş göndermişti. Bu, İngiliz ekonomisi için sadece karlı bir iş değil aynı zamanda işgal edilen toprakları kontrol altında tutmak için de iyi bir yoldu. Donuklaşmış Çinliler, koloniciler için bir tehdit oluşturmuyorlardı ve böylece bu kötü alışkanlık(!) kökünden sökülüp atılmıştı!

İşgalcilerin yüzyıllar boyunca kullandıkları yol bu şekildeydi. İşgal edilmiş bir bölgenin toplumunu uyuşturucu ile aşağılamak işgalden bile daha verimli oluyordu. Biz biliyoruz ki Çeçenistan ve İnguşetya'da uyuşturucu ticareti, Allah'ın dinine karşı bu topraklarda açılan savaş ile birlikte baş göstermiştir. İstilacı Rus as-

kerleri, tıpkı önceki Afganistan kampanyasında alıştıkları gibi buraya da uyuşturucu maddeleri getirdiler.

Kafirler bugünlerde mücahidlerin yaralıların anestezi için kullanılan morfinlerden dahi olsa kullandığına dair herhangi bir delil dahi bulsalar çok mutlu olacaklar. Hatırladığım kadarıyla tüm bir güney batı cephesinde, oldukça ciddi yaralılar için bile bazen kullanılmayan birkaç küçük şişe anestezi ilacımız vardı.

Böylece bu versiyon da öncekiyle aynı engele takılıyor. Eğitilmiş bağımlılar ve esrarkeşlerin ağızlarından damlayan salyalar yok.

Tüm durumlarda uygun şekilde davranan insanlarımız var ve hainlerin topluluklarına öylesine yaklaşıyorlar ki; “kolluk gücü” memurları, her hangi bir garip davranışı mutlaka fark ederler. Böylece hiçbir şey, bu narkotik versiyonunu desteklemiyor. Mücahit üslerinde ne bir sallantı ne de bir uyuşturucu şişeleri var. Ve ne de yeni başlayanlar için bir hipnoz rehberi!

Bu gerekçe elbette çok basit: Eğer böyle bir gerçek var olsaydı, kafirler bir mücahidi intihar bombacısı haline getiren bu hari-kulade ilacın adını söylemek zorunda kalacaklardı. Ve pskioterapik ilaçların üreticileri bile böylesine mucizevi hapları bilmedikleri için mücahidlerden herhangi birini yakalamak daha zor olurdu.

İntihar Eylemcileri, Militanların Cihadın Zorluklarından Yorulan Umutsuz Bölümüdür:

Bu, gerçekten su götürür yegane versiyondur fakat bazı nedenlerden dolayı kafirler bunu fazla kullanmamaktadırlar. Buna

rağmen Kadirov'un, mücahidlerin sonunun gelmek üzere olduğuna dair iyimser palavralarında bunu görüyoruz. "Onların yiyecekleri yok ve ormandaki umutsuz durumlarının verdiği bezginlikle istişhadi eylem yapıyorlar" şeklinde zırvalıyor.

Aynı şey düzenli aralıklarla polis şeflerinin yok edilmesinin "onların ormandaki yenilgilerinin" bir rövanş olduğunu söyleyerek bilgeliğini(!) açığa vuran Yevkurov tarafından da ifade ediliyor. Bu eylem güya ormandaki düşük yaşam standardı, hastalıklar ve yakalanma korkusu nedeniyle yapılmış.

Yani istişhadın sebebi olarak birçok yetersiz teoriye sahibiz. Fakat gelin hakikatin balyozunu alalım ve geçmiş ve mevcut propaganda ajanları tarafından hayal edilen bu efsaneleri dar-madağın edelim.

Bazı mücahidlerin yakalanma korkusuyla istişhadi eyleme gittiği doğrudur fakat bu, kendi hayatlarını kurban etme kararları için yeterli bir sebep değildir. Eğer bedenleri ve ruhları için cihadın zorluklarını çok fazla hissetselerdi kolaylıkla Avrupa'ya uçabilirlerdi. İntihar gibi radikal bir çözüme ihtiyaçları olmazdı.

Birçok mücahidin kendirine karşı yöneltilen bu yakalanma korkusuna da sahip olmadıklarını dikkate alırsak bu versiyon da komple suya düşer. Kadirov'u tiyatronun yanında havaya uçurmaya çalışan kardeşimiz, Ekim ayında kendini patlatan kardeşimiz ve diğer birçokları gibi...

Burada hayatları boyunca hainleri hiçbir zaman umursamayarak amel-i istişhadiye giden kardeşlerimizin hepsinin ismini anmıyorum. Ve de onların sayısız operasyonlarını listelemiyorum. Hepimiz biliyoruz ki kafirler, bu sene(2009) yeryüzünde Al-

lah'ın rızasını elde etmek için hayatlarını veren mücahidlerin birçoğunu tespit edemediler. Onların çoğu da ormanlardaki kirli, dağınık ve açlık çeken gruplara gelmedi. Onlar eşlerini ve çocuklarını terk ederek Allah'a kulluk etmek için sıcak yataklarını terk ettiler. Onlar, "Riyazü's Salihin Birliği"nin saflarına kabul edilmek için en çok ısrarcı olanlardı. Ve en komplike operasyonları düzenleyenler de onlardı.

Öyle görünüyor ki bu versiyonlar, kafirlerin kendi fabrikasyonlarında, kirli kağıtlarında ve resmi bildirimlerinde olmasını istedikleri şeylerdir. Bu versiyonların hiçbirisi de zerre kadar değer taşıyor ve onların bu iddiaları her makul insana saçma geliyor.

Tabii ki bu konu üzerinde yazmaya başladığım zaman kendi yardımım ile hazırlanan operasyonlardaki gözlemlerimi anlatmaktan kaçınmıyorum.

Edebi klasikleri okurken sık sık idam edilmeyi bekleyen insanların davranışlarını anlatan çalışmalara rastlardım. Hepsinde ortak bir özellik vardı: İdama mahkum olan birisi, hayatının son anlarında öyle büyük bir korku hissedirdi ki, soğuk bir odada bile terden sıırılsıklam olurdu.

Yıllar evvel ABD'de gerçekleştirilen bazı idamları gösteren bir video izlemiş ve edebi klasiklerin haklı olduğunu fark etmişim. İdam edilen insanlar öylesine terliyorlardı ki onların elbiselerini sıkarak bir dere yapabiliyorsunuz.

Daha sonra ilk kez patlayıcı yüklü aracın içinde bir adam gördüğümde de buna benzer bir efekt görmeyi umuyordum. Evet, bir sürü zor işimiz vardı ve her birini de iyi biliyorduk fakat yine de... Bu operasyondan evvel birkaç gün beraber geçirdik ve ben

tüm bu zaman zarfında O'nun gerçekten neler hissettiğini anlamaya çalıştım.

O'nun Allah ile buluşmaya gittiği için sükunetten başka hiçbir şey hissetmediğini gördüğüm için çok mutluydum. Ve bir mümin ile bir kafir arasında ölüm anındaki derin farkı da anladım. Kardeşim, Yevkurov'a gitmek için aracına binerken de her zamanki gibi sakindi ve kararlı bakışları zihninin selim olduğunu kanıtlıyordu.

Ürperti yoktu, titreyen ayaklar yoktu, kuruyan bir ağız yoktu, solgun bir yüz yoktu, ter yoktu. O, arabaya girmek üzereyken birbirimize sarıldık ve ahrette mutlaka görüşmek için dua ettik. Gözlerine baktım ve korkudan eser görmedim. Sanki O, varlığı kesin olan bir başka ülkeye gidiyormuşçasına bir sonraki buluşmamızın çok yakın olduğuna dair bir güven vardı.

Ve bugün bizler nasıl ABD'nin var olduğundan emin isek, O da Allah ile buluşmasının yakın olduğundan emindi ve kurtuluş ümit ediyordu.

Daha sonraları bu yolda giden ve Allah'ın hakiki yolu için canlarını kurban eden kardeşlerden birçoğunu gördüm. Açıkça söyleyeyim ki; onların davranış ve motivasyonlarının ikincil detayları bazen farklı oldu. Bazıları operasyona endişe ile gitti. Bunların sebebi, sadece kendilerinin bildikleri ve itiraf ettikleri günahları ve hesap gününün korkusuydu. Diğerleriyse bir anlık el hareketi yapma anı için korkmadan sanki bir yürüyüşteymiş gibi gittiler.

Kardeşimiz Ammar'ın bir yerel polis karakolunun bahçesine doğru dalacak olan taksinin içinde keskin bir dönüş yapabilme

yeteneği hakkında endişelenmesini ve orada operasyondan evvel yaptığımız keşif yürüyüşlerini hatırlıyorum. Bazıları Allah'ın rızası için istişhada gitti, kimisi de günahlarına kefaret olması için. Kimse onların motivasyonlarının özdeş olduğunu söyleyemez fakat asıl ortak özellik elbette vardır.

Bana bu ortak özelliğin ne olduğunu sorarsanız derim ki; bu, Allah'ın hak yolunda ölmek için sağlam niyettir. Onların gözleminde ölme arzusundan başka hiçbir şey görmedim. Onlar bu dünyanın ötesinde yaşıyorlardı. Bu, beni "ideolog" olmakla ve benim vaazlarımın intihar saldırılarını etkilediğini iddia eden kafirlerin asla anlayamayacakları bir şeydir.

Şu basit gerçeği anlayın: istişhada giden herkes, kendi kararını kendisi vermiştir. Ne benim vaazlarımla beyinleri yıkanmıştır ne de bir başkası tarafından manipüle edilmişlerdir. Ve de bu derecede hipnotize edilen kimse olamaz. Birisi saatlerce istişhad hakkında konuşabilir fakat Allah bu kişiyi güç ve kararlılığa erştirene kadar O, butona basamayacaktır.

Eğer bizler geçici bir istek üretme gücüne sahip olabilseydik bile bu da devam etmezdi. Bu karar, Allah(s.v.t.) ile buluşmayı arzulayan ruhun derinliklerinden geliyor. Bugün amel-i istişhadi düzenlemeye gelenler, kendi kararlarını kendileri veren kimselelerdir. Tabî ki İslam alimlerinin davetlerinden etkilendiklerine katılıyorum fakat son karar yine kişiye kalıyor.

Bu, basit görünebilir: Bir anlık patlatma için düğmeye bas. Spirali parlayacak ve cıvaya ateş püskürtecek. Detonasyon atışı veya hızlı yanma dalgası, ağır gaz sesi bırakarak bomba atarı patlatacak olan aktivatörü hareket ettirecek ve patlatıcı dalgayı birkaç

kg.'lik C4'e iletcek. Şarapnel parçaları Allah'ın düşmanlarına ulaştığında siz de bir iğne batması hissederek bu ölümlü dünyayı terk etmiş olacaksınız. Basit fakat Allah dayanıklılık vermedikçe kimse bunu yapmaya muktedir değil.

Kafirlere söz veriyorum ki; hayatta olduğum müddetçe "Riyadüs Salihin" in ve amel-i istişhadi düzenleyen mücahidlerin saflarının genişlemesi için mümkün olan her şeyi yapacağım.

Asrımızın Mücahidi Dokku Ebu Osman

«Dokku Ebu Osman...Bu şahıs, hala evlerinde oturup rahatlarının, hanımlarının, yeme ve içmelerinin tadını çıkaran ve cihada çıkmayan sağlam ve sağlıklı kişiler için sessiz bir sitem olarak karşımızda duruyor...» Şeyh Said Ebu Saad

Amorf (şekilsiz) şayialardan bahsetmeyeceğim. Aksine bizzat kendi gözlerimle gördüklerimden bahsedeceğim. Ben şimdiye kadar birçoğu emirle birlikte oldum. Onlarla az vakit geçirmedim ve onlarla hem savaşta, hem açlıkta, hem soğukta beraber oldum. Ve emirlerin hiç birisinde ikiyüzlülük alametleri, emeksiz kazanç isteği, başkaların hesabına hayatta sağ kalmak arzusu ve en önemlisi olan satılmışlık görmedim.

Hiç bir para ve dünya nimetleri, ormanda açlık ve soğukta kalan yılları, yara ve hastalıkları, normal bir dinlenme imkanının dahi yokluğunu vs. bunların tümünün kaybının yerini alamaz. FSB'den alacakları o paranın ne faydası vardır ki? Ormandayken o adi kağıt parçasıyla bir şey alamazsınız. Düzlüğü sadece operasyon olduğu zaman görebiliyorsunuz. Yok eğer paraları onların ailelerinin aldıklarını düşünüyorsanız, yine yanıyorsunuz. İsterseniz sorun! Ve o zaman göreceksiniz ki; emirlerin çoğunun en yakın akrabaları kaçırılıp öldürülmüştür. Sağ kalanlar ise ge-

nelde yurtdışında saklanıyor ve evlatlarını sadece evden kamera ile görebiliyorlar.

Peki Dokku Umarov'un ailesinin durumundan haberiniz var mı? Babası Kadirov'un emri ile kaçırılıp öldürülmüştü. Erkek kardeşi ve amcasını/dayısını teslimiyet için olmasa da para için kaçırmışlardı. Onlar için Dokku bu kadar lüzumluysa, neden parayı kendisine vermesinler? Dokku'yu tanımak ve O'nun emir adına layık olduğunu, önderlik adını taşımaya layık olduğunu bilmek için onunla az vakit geçirmedik.

Rasulullah(s.a.v)'in rivayetine göre, insanın yüzüne söylenen hakikat onu mahvedebilir lakin Allah'a yemin ederim ki; insanlarla iyi geçinme konusunda O'nun gibi başka bir adam görmedim. Hepsine aynı şekilde davranır, kimsenin gönlünü kırmaz ve hepsine adil olmaya gayret gösterir. Onunla ben her türlü durumda birlikte oldum. Bu adam asla mücahitlere ihanet etmez. Onlar için en iyisini yapmaya çalışır. Dokku'nun meziyetlerini saymak için saatlerce konuşmak gerekir. O'nun en önemli özelliği, Kur'an ve Sünnete sadık oluşudur ki; şeriattan bir kanıt getirdiğin zaman hemen onu kabul eder. Hatta yıllarca kendisinde yer edinmiş sabit bir fikri bile olsa onu hemen değiştirir. Allah (s.v.t) karşısında kimseyi temize çıkarmıyorum ancak O'nu övgüye layık bir Müslüman ve asrımızın büyük bir mücahidi olarak görüyorum. Allah (s.v.t)'a, O'nu ve bizleri doğru yol üzerinde sabit kılması için dua ediyorum. O'nun da elbette hataları oluyor, ki hatasız kimse olamaz, fakat O'nun insani vasıflarıyla mukayese edildiğinde bunlar pek önemsiz kalıyor. Allah'tan O'nun için mağfiret diliyorum. Bunlardan sonra; Kafkasyada yaşanan birinci ve ikinci cihad hakkında bir çok şey

anlatılıyor. Bu adamı daha iyi tanıyorsunuz. Bugün cihada çıkmayanların, hatta cihaddan kaçanların O'nun hakkında söyledikleri şeyler gerçek midir? Doğrudur; Ebu Osman Dokku Umarov, birinci cihaddan evvel Rusya'da eşkıyalık (haydutluk) yapıyordu. Bu, kimse için sır değildir. Fakat savaş başladığında O, her şeyi geride bırakıp Allah yolunda cihad etmek için Çeçenistan'a gelmiş. Bana da şöyle anlatmıştı: «Savaş başladığında Dudayev'in çağrısını duyup Çeçenya'ya geldim. Benim uzak bir akrabam vardı: Hamzat Gelayev... Hemen O'nun yanına gittim. O'nun yanına altımda bir Mercedes, ayağımda bir iskarpin ve ağzımda sigara ile geldim ve O'na kendisinin yanında cihada katılmak istediğimi söyledim. Lakin, Gelayev bana bakıp "Namaz kılıyor musun?" diye sordu. Ben de "Hayır" cevabını verdim. "Lakin gerekirse onu da öğrenirim" dedim. Ama o an beni yanına almak istemedi ve başka emirin yanına gönderdi. Daha sonra benim hakkımda araştırma yaptı ve beni kendi ekibine kaydetti.»

Sonraları Grozni'de meydan savaşları başladığında Ebu Osman, tüm zamanını cihadda geçirmiş ve roket atıcısı olarak kafirlerin 23 tane zırhlı aracını bizzat yok etmiş. Dokuz tanesini Grozni'nin "Noel gecesi" saldırısında vurmuş ve Maykop tümeni de orada yok edilmiş. O zaferi de Cevher'in hilesi (kurnazlık) sayesinde kazandıklarını belirtmişti. Ordu tarafından kuşatılan Cevher, Ruslan Aushev'i telefonla arayıp kafirlerin her an şehre hücumu geçmek üzere olduğunu ve ellerinde onların araçlarına karşı bir silah olmadığını söyleyerek ondan birkaç bin mermi yardım istemiş. Kafirler ise maalesef ki, haberi (konuşmayı) yakalayıp şehre hücumu geçmişler ve her sokaktan onların üstüne tanklar için önceden hazırlanan roketler yağmış. Zafer kazanılıp

orduların şehirden püskürtülmesinden sonra Dokku Umarov, Mashadov'un başkanlık döneminde güvenlik organları komitesinde katip vazifesinde çalışmış. Sonra bu görevden istifa etmeyi denemiş fakat Mashadov, O'nun istifa dilekçesini imzalamayarak kendisini sürekli yanında tutmuş. Sonraları Dokku, Hamzat Gelayev ile birlikte İslam'ı daha detaylı olarak öğrenmek amacıyla Pakistan'a gitmiş ve bir süre oradaki alimlerle görüşüp bazı İslami ilimleri onlardan tahsil etmişler.

Birinci ve ikinci savaş arası dönemde Dokku, yeni bir savaşa hazırlanmıştı. Harsenoy'da eğitim kampı kurmuş, silah pazarlarından silah ve cephane almış, uçurumlarda kalmış eski Rus askeri araçlarını çıkarıp tamir etmiş, havan toplarını biriktirmiş, ganimet olarak alınan BTR'leri modernleştirmiş ve üstüne ek olarak DŞK makineli tüfekleri koymuştu.

Dağıstan'da olaylar başladıktan sonra Tsumada bölgesinde kafirler tarafından abluka edilen mücahitlere yardım etmek için Ebu Osman, oraya kendi birliğini göndermişti. Novolak'taki çatışmalarda ağır araçlarla birlikte aktif olarak yer aldı. Bu olayların ardından kafirlerin orduları Çeçenya'ya girdikten sonra Ebu Osman, Grozni'de mevzilendi ve şehre saldıran kafirlere karşı o pozisyonu korudu. Ancak Grozni'den çıkışta ağır şekilde yaralandı. Büyük patlama onun başını yarmış, çenesini parça parça etmiş ve yüzündeki derisini koparmıştı. Fakat ambulans yardımı olmamasına, yaraların irinlemesine ve irinin çıkarılması için kafatasın delmeğine rağmen O, yine de sağ kaldı. Muhakkak ki bu, Allah (s.v.t)'in bir mucizesiydi ve Allah (s.w.t) O'na cihadda yıllar boyu kalmayı nasip etti. Ve bugün vücudunda pek çok yara izi olan, mermiyle patlayan çenesi ve dişleri bile

sunı olan, sağlam yürümekten engelli, zedelenmiş bir ayağı olan bu yaralı şahsiyete bakarak bizler pek çok şey anlıyoruz... O'nun yerine başka birisi olsaydı muhtemelen yaralarını bahane ederek cihadı terk ederdi. Fakat Ebu Osman, bu durumda senelerce kaldı. Hastayken, yaralıyken, kışın soğuk ve açlık anlarında, kesintisiz savaşlarda ve düşmanın O'na karşı hazırladığı özel operasyonlarda... O, hala evlerinde oturup sükunetlerinin, hanımlarının, yeme ve içmelerinin tadını çıkaran ve cihada çıkmayan sağlam ve güçlüler için tıpkı dilsiz bir sitem gibi kalıyor. Çünkü Allah'ın katında onların bu amelsizliklerinin bir özrü yoktur. Lakin Ebu Osman'ın vardır. O, sağlık sebeplerinden dolayı cihadı terk edebilirdi. Lakin cihadı terk etmek aklına bile gelmedi... Bunun neticesi olarak Allah (s.v.t)'in vaad ettiği şey, ayetle sabittir: «Allah mücahidlerin derecesini oturanların derecesinden üstün kıldı...».

Ey bu satırları okuyan! Şunu iyi bil! Gözlerini aç ve o adama bak! Allah (s.v.t), O'nu soy ve kavmine göre değil, sadece takvasına göre milyonlarca kişinin üstüne yükseltti ve O'na bu otoriteyi bahşetti. Kendisi ise hala bu emirlik görevini Allah (s.v.t) tarafından gönderilen bir ceza gibi algılıyor.

Belki şöyle düşüneceksiniz: O, FSB için gerekli bir adamdır ve bu yüzden O'nu her zaman sağ bırakıyorlar. Lakin, bu düşünceyi aklınıza yerleştirmeden önce gelin ve buradaki duruma içeriden bir bakın. Kafir O'nu bir an bile rahat bırakmıyor. O'nun sığınağını fişeklerle, füzelerle basıp gökten darbeler indiriyor, onu zehirlemek istiyorlar. Ebu Osman'ın kendisine karşı hazırlanan 3 büyük operasyondan sonra hayatta sağ kalışının canlı şahidi bir tek ben oldum. Lakin Allah'ın planı daha muazzamdır fakat

sizler bunu bilemezsiniz. Her defa uğursuz geçen operasyonun neticesinde kafirleri acizliklerinden dolayı öfke içinde kalmış bir vaziyette bırakıyordu. Kafirov, her operasyondan sonra Dokku'nun sonuna az kaldığını söylüyor. Fakat her şey Allah'ın izni ile oluyor. Onlar isterlerse ormana nükleer bombalar dahi atsalılar ve kafirlerin komplosu ne kadar büyük olursa olsun, bu mücahidin vakti gelmediği sürece O ölmeyecektir...

Ayrıca Dokku Ebu Osman, başlı başına bir kitap gibidir. O'nun hakkında bildiklerimi ve biyografisinden topladıklarımı bir defada tümüyle aktarmak, gerçekten de imkansızdır. Fakat Allah (s.v.t) izin verirse, bu konuyla ilgili ayrı bir makale yazarız. Çünkü kesinlikle inanıyorum ki; gelecek kuşaklar ve İslam tarihi için bu insan hakkında bir iz kalmalıdır. Bu, O'nunla aynı devirde yaşarken cihada çıkıp O'na beyat etmeyenler için de bir ihtar olmalıdır.

Diğer emirler hakkında ne söylemek gerekir? Onların hakkında başkalarının konuştuklarını değil de kendi gördüklerimi anlatırsam daha iyi olur. Nohçıço(Çeçenya) Vilayeti'nin Doğu Cephesi'nin emiri Aslanbek: Ormanın her tarafında kafirlerin onlarca keşif grubunun dolaştığını bilerek ve belki de kuşatma çemberi içinde olduğumuzu tahmin ettiği halde bile soğukkanlılığını hiç kaybetmeyen adamdır. Açhoy-Martan Sektörü'nün emiri ve güneybatı cephesinin sorumlusu olan Tarhan'ın naibi Hamzat: Özellikle önünde tehlike olduğunu hissettiğinde bile, yolumuzdaki muhtemel pusulara bakmayarak, hiç bir şeye önem vermeyerek her zaman grubun önünde gider. Sunja sektörünün emiri olan Hamzat da aynen fedakarca davranırdı. Üstelik, keşifçi için yararsız olan bomba atarını elinde taşımadığı haldeyken dahi...

Şehid İsa İzerhanov

Kardeşler benden şehidler hakkında yazı yazmamı o kadar çok istiyorlar ki, tam da “Gerçek ve Sahte Kahramanlar” isimli makaleyi bitirdim diye düşünürken yine sevdiğimiz kardeşlerimizden biri bizi terk ediyor ve ben de yine oturup yazmaya başlıyorum.

Bu yazımda kardeşimiz İsa’yı her yönüyle anlatmak istiyorum. O’nun yaptıklarına ve büyük sabrına hayrandım. Ve belki de kardeşim İsa hakkında ne yazsam eksik kalır. Onunla son ekmeğimizi paylaştık, kafirlere karşı nice operasyonlara katıldık ve sonunda O, bir gün kafirlerle giriştiği bir çatışmada şehid oldu inşallah.

Biliyorum; O’nun hakkında ne kadar yazarsam yazayım, yazacaklarım gene de eksik kalır. Bir mücahidin 1999’da cihada başlayıp 2009’da şehid oluncaya kadar komutan olamayıp sıradan bir mücahid olarak kalması belki sizin için garip gelebilir. Benden her yönden üstün olan ve nihayetinde canını Allah yolunda veren bu mücahid kardeşimi size anlatmaya çalışacağım:

***

Çok korkunç bir görüntüsü vardı. Öksürdüğü zaman akciğerlerinden kan geliyordu. Çünkü akciğerleri artık tüberküloz hastalığına rehin olmuştu. Fakat hastalığı hiç bir zaman aklına gelmezdi. Zaten cihada ara verip tedavi olmaya hiç zamanı yoktu. O zamandan sonra daha bir sürü solunum yolu hastalığına yakalandı ancak şunu iyi biliyorum ki başka bir insan olsaydı, cihad da dahil her şeyi bir kenara bırakıp tedavi olmanın yollarını arardı.

Grozni hapisanelerininin kalın duvarları arasında kafirler ve yerel işbirlikçi mürtedler tarafından pek çok işkenceye maruz kaldı. Ayak uçlarına elektrik bağlayıp saatlerce işkence ve acı çekti.

Elektrikli işkencelere başlandığı zaman ve bu elektriğin vücudundaki bütün kılcal damarlarına kadar dolaşmaya başladığı anlarda bile, hiç bir zaman mucahidlerin adlarını söyleyeyim de kendimi kurtarayım düşüncesi aklının ucundan bile geçirmedi.

2005 yılında Putin'in en sadık kölelerinden birisi, Roşni-Çu Köyü'nde mücahidler tarafından öldürülmüştü. İşbirlikçi yerel mürtedler ve kafirler büyük bir şok yaşıyorlardı. Nasıl olur da böyle bir adam öldürülebilirdi? Bu olayı İsa'nın üstüne zorla atacaklardı. Evet; İsa da bu olayı çok iyi hatırlıyordu. Kafirlerin arabasının içinde nasıl yandıklarını, silah ve erzaklarının nasıl ganimet olarak alındıklarını çok iyi hatırlıyordu fakat kafirlere hiç bir şey anlatmadı...

Allah(c.c.) ayetinde, sarhoş edici her şeyde müminler için büyük zararların var olduğunu söylüyor. Fakat işte o gün, Putin'in en yakın dostu aşırı alkol alıyor ve ansızın Roşni-Çu Köyü'nün mücahidler tarafından basıldığı haberi geliyor. Mürted, alkolün etkisinde arabasına atlıyor ve sarhoşluğun vermiş olduğu cesaretle köye tek başına gidiyor.

Halbuki Rus kafirler bile ağır tank zırhlılarıyla o bölgeye girmeye cesaret edemezlerdi ve her kafir iyi biliyordu oraya giden geri dönmezdi. Arabayla köye yaklaştığında mücahidlerin dur uyarısını dinlemeyen Putin'in en yakın dostuna mücahidler tarafından ateş açılıyor ve böylece mürted, alkolün etkisinde hiç bir şey anlamadan cehenneme gönderiliyor.

Yeniden İsa'nın hikayesine dönmek istiyorum. Kafirler ve yerel mürtedler, çoktan avlanmaya başlamışlar ve mücahidler tarafından tanınan fakat kafirlerin adını, soyadını bilmedikleri adamın peşine düşmüşlerdi.

Bütün mücahidler İsa'ya "Ebu Halid" diye seslenirdi. Eski ve cesur Müslüman Araplar, Ebu Halid'e önceden "Çöl Aslanı" derlerdi. Pasaportunda ise adı İsa İzerhanov idi.

Bu isim, kafirleri ve işbirlikçi yerel mürtedleri yıllardır çok rahatsız ediyordu..

Kafirlerin mahkemesi İsa'yı mücahidlere katıldığı ve Roşni-Çu saldırısında yer aldığı için tutukladı fakat İsa gibi mücahidler için hapis nedir ki?

Bir yıl geçmeden Grozni'deki hapisaneden firar etti ve Açıoy-Martan bölgesindeki ormanlık dağlara çıktı. İsa'nın doğum yeri

Açhoy-Martandı ancak Çeçenistan'ın her yerini sürekli dolaştığı için yerel halkın %80'ini tanırdı.

Hapishaneden kaçarken yanında tüberküloz hastalığını götürdü ve yıllardır kış zamanlarında yer altında mücahidlerin yaptığı sığınak evlerde bu hastalık O'na işkence gibi geldi. Geceleri öksürürken ciğerlerinden kan gelirdi.

Bu yüzden uyuyamazdı ancak bahar geldiğinde biraz kendini toparlar ve hep Allah'ın toprağı ısıtacağı zamanı beklerdi. Hastalıklardan dolayı zayıf düşmüş ve yorulmuştu ancak hiçbir zaman boyun eğmemişti. İsa, bizim hatıralarımızda hep öyle kalacak.

Çeçenistan ve İnguşetya topraklarını çok iyi bildiği için diğer mücahid kardeşler tarafından “internet” lakabını almıştı. Sanki bugün yaşanmış gibi hatırlıyorum: Bir gün İsa ile birlikte dağlık bir bölgede bulunan bir köye inmiştik.

Vakit geceydi ve biz, kafirlerle işbirlikçi yerel mürtedlerin pusularına yakalanmamak için çok hızlı bir şekilde hareket ediyorduk. İlerde sesimizi duyan yaşlı bir dede meraklı gözlerle bizden tarafa bakıyordu. Kendisine yaklaştık ve İsa O'na sadece soyadını sordu ve tıpkı internet gibi O'nun kim olduğunu çıkardı: “Senin oğlun ile Grozni'de, birinci cihadda beraber savaşmıştık. Bir kaç yıl sonra yakalandı ve falan yıl cezasına çarptırıldı” dedi.

O gece ben de en az bu yaşlı dede kadar şaşırmıştım. Oysa ki ben İsa'nın kafasındaki enformasyonun nasıl çalıştığını biliyordum fakat böylesi karanlıkta ve de dedenin yüzünü alaca karanlıkta görerek kim olduğunu çıkarmasına hayret ettim.

Ne bir çatışmada ne de ağır silahlar tarafından bombalandığı zamanda ne de kafirlerin en ağır kuşatmalarında cesaretini kaybetmedi. Çeçenistan'ın en büyük çatışmalarına koşarak katılan cesaretli ender mücahidlerden biriydi.

Bir defasında kendisi yola bir mayın yerleştirmiş ve bir tankı, içindeki kafirlerle beraber yok etmişti. Çeçen tarihinde büyük çatışmalara katıldı. Adı büyük kahramanlarla birlikte anıldı. Amirlerle sürekli çatışmalar hakkında konuşur ve bilgisini, becerisini onlara aktarırdı.

Bir gün kendisiyle Bamut'a kadar bir yolculuk yaptık ve orada eskiden yapılmış mücahid barınaklarına rastladık. Bu barınakları yapan mücahidlerin hepsi şehid olmuştur inşaAllah.

Ve İsa, 2000'de mücahidlerin burada kamp yaptığını anlatmıştı. Hangi mücahidin nerede şehid olduğunu göstermişti.

Bir gün kafirlere yaklaşabilmek için Açhoj-Martan köyüne, başka bir taraftan saldırmak istedik ancak o anda yanlışlıkla Bazuka patlamış ve bir mücahidin ayağı kopmuştu. Bir kaç saat sonra yaralı mücahid şehid oldu.

Yine bir defasında bir başka mücahidin ayak kemikleri ve kurguları kırılmış ve sonra İsa'nın da yardımıyla iyileşip cihada devam etmişti. Adı Vaha Cenaraliyev (Ebu Velid) idi.

İsa ile beraber mücahidlerin eski kamplarından pek çoğunu do-laştık. Oraları O'ndan başka belki de kimse bilmiyordu. Hatta bir keresinde dağların arasında dere kenarında eski bir gizli kamp yeri görmüştük. Onu da sadece İsa biliyordu.

Bir seferinde yorulmuş gibi nefesini boşaltarak dedi ki: **“bütün eski mücahidler, beraber aynı safta duranlar çoktan bu dünyadan gittiler. Sadece ben, tarihi eser gibi kaldım aranızda!”**

Eski hatıralar, O’na çok acı çektiriyordu. Evet, işte mücahid İsa...

Yüce Allah, O’nun şehadetini ve gazavatını kabul etsin,amin!

Şehid Said Ebu Saad'dan Mektuplar

Şehid Said Ebu Saad'ın daha evvel hiç yayınlanmamış mektublarından pasajlar

Allah'ın yardımı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun!

Elhamdülillah iyiyim. Güz dönemi biraz rahatsızlandım. Hava soğuk ve rutubetliydi; ağır malzemeleri taşıırken kendimi iyi hissetmedim. Normal yiyecek yoktu ve ormanlarda bize karşı muazzam operasyonlar düzenleniyordu. Fakat elhamdülillah, biz onların kuşatmalarını yarıdık. Orada sadece bir şehid verdik, karşı taraftan ise pek çok domuz-yiyeni öldürdük. Ben o zaman belimi üşütüp hastalanmışım. Ve neredeyse tüm kışı sancılı geçirdim. Fakat daha sonra daha iyi oldu ve şimdi kendimi iyi hissediyorum.

Biliyorsunuz bu dünyadan çok usandım. Sanki asırlar boyunca yaşamışım gibi... Fakat bu, zorluklardan dolayı değil; aksine her gün kardeşlerin buradan daha iyi olan tarafa, Allah'ın hoşnutluğuna gittiklerini görüyorum. Ben ise bu melun dünyadaki imtihanlarla uğraşıyorum. Bir süredir tek bir arzum var: Bu dünyadan, şu an sahip olduğum iman derecesi üzerine olduğum halde ayrılmak. Çünkü imanlı bir şekilde öleceğimizi veya imanımızın yarın daha fazla olacağını garanti edemeyiz.

Uzun zamandan beri Dokko'dan beni ameli istişhadiye göndermesini istiyorum. Allah ile buluşmak için hiçbir şey ondan daha iyi olamaz. Fakat her seferinde burada bana ihtiyaç olduğu söylenerek reddediliyorum.

Fakat ben öyle düşünmüyorum ve bu yolda gidenlere gıpta ediyorum. Bu ormanlarda yıllarca kalabilirim. Muazzam yürüyüşlere alıştım ve bu dağlarda-ormanlarda kendimi çok iyi hissediyorum. Fakat Allah(c.c) ile buluşmak, bundan daha iyi ve daha büyük bir şey ve ben bunun için hazırım.

Benim önemli bir adam olduğum düşünülüyor fakat gerçekte ben kim olduğumu biliyorum. Kendi hatalarımı ve günahlarımı başkalarından daha iyi biliyorum ve bu nedenle tüm şeref, bana dokunmadan geçecektir.

Başıma büyük ödül konulduğu ilan edilmiş. Bu nedenle mürtedler, kendilerine bir bilgi geldiğinde beni bulmak için acele ediyorlar. Assinovskaya'dan bir mürtet de Kafirov'a ilaveten benim başıma 1 milyon dolar ödül vereceğine dair kendiliğinden söz vermiş. Buna bakarak, onların benim değerimi nasıl da artırdıklarına ancak gülünür.

Burada ölümü görürsünüz, kardeşlerimizin nasıl şehid olduklarını görürsünüz. Ve ben tüm hayatım boyunca onlardan daha iyi kimseyi görmedim. Onlarla tehlikeli görevlerde, kuşatmalarda, çarpışmalarda birlikteydim ve maalesef benim kapasitemin üzerinde olduğu için zor gösterebileceğim gerçek kahramanlığı onlarda gördüm.

Bana gereçleri taşıırken yardım edenleri, soğukta karlar altında aynı tentenin altında benimle birlikte uyuyanları, yağmur al-

tında ormanda yağlanmış bir bez altında beraber oturduklarımı, bir parça şekeri benimle paylaşanları asla unutmayacağım.

Burada şunu da anlarsınız ki; bu dünya, Allah katında hiçbir değere sahip olmadığı gibi O'nun yolunda gidenler için de bir şey değil.

Bir keresinde bir pusu düzenlemeye gitmiştik. Orada yüksek bir tepe vardı ve oradan Gürcistan'ı bile görebiliyorduk. O dağları gördüğümde bunların cennetin güzellikleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını anladım. Uzun süre o dağ yolunda kaldık ve o günlerde hep o hayatımda hiç ziyaret etme imkanım olmayan yöreyi seyrettim. Ama gerçekten çok güzeldi, inanın bana!

Gerçekten, ruhumda neler olduğunu tam olarak ifade edemiyorum. Fakat ben yanlış yazsam bile sizin ne söylemek istediğimi anlayacağınızı düşünüyorum.

Özellikle bu sene pek çok kardeş şehid oldu. Çünkü düşman, bütün gücünü Sunja Bölgesi'ne yığdı. Öyle ki diğer bölgelerdeki mücahidler boş kaldı. Onlar, Dokko'nun burada olduğunu düşünüyor ve bu yüzden tüm ormanı tarıyorlar. Fakat orada onlardan birçok ayak parçası ve bunun gibi şeyler hatıra kaldı. Sadece Dattih Köyü yakınlarında, geçen yılın Ekiminden bu yana otuzdan fazla kafir ve işbirlikçi, bizim mayınlarla havaya uçtu.

Fakat bu domuzlar, halen zorla ormanlık alana sürülüyorlar ve kimi zaman Allah onlara bizim kardeşlerden bazılarını öldürme fırsatı veriyor. Şimdi öncekinden daha güçlü bir durumumuz var. Öyle ki; ormanlardaki mücahid sayısı, tüm cihad tarihi bo-

yunca bu kadar olmadı. Bu nedenle ölmek üzere olan Rusya ve Kafırov, bizi her pahasına ortadan kaldırmak için acele ediyor.

Elhamdülillah, pis bir domuz olan ve O'nun yüzünden birçok kardeşin şehid olduğu Yevkurov'a da bir operasyon düzenledik. O'na karşı düzenlenen bu operasyonda bizzat ben de bulundum ve mürtedler bundan şüphelendiler. Fakat onlara şunu söylemek isterim ki; orada olan her şey, İçişleri Bakanı'nın inanmadığı Dokko'nun emir verdiği ve revize ettiği "Riyazüs Salihin" birliğinin eseri idi.

İstişhad eylemine giden kardeşleri, Harun'u ve diğerlerini düşünmeye başladım. Onlar hala diriler ve Allah, bana o nimeti verirse bazı nedenlerden ötürü yakında onlara gitmem gerekiyormuş gibi görünüyor.

O kardeş, Yevkurov'a operasyona gidenlerdendi. O'nu da ben hazırlamıştım fakat O'nun yerinde olmayı ne kadar arzu ettiğime inanamazsınız. Ölümüne, tıpkı çay içmeye gider gibi gitti ve ben o patlamanın sesini duyunca fena oldum. Anladım ki O, her şey için bir defa gitti.

Çok sayıda yeni mücahid geliyor ve hepsi de benimle görüşmek istiyor. Fakat hepsiyle buluşmak mümkün değil. Çünkü aynı anda birçok cephede birden bulunamıyorum. Emir Dokko ile beraber geçirilecek çok zaman var. O'nun eşine nadir rastlanacak bir şahsiyeti var. Bir hadis dinlediği zaman derhal fikrini değiştirir. Bu fikirleri yıllardır kökleşmiş olsa bile...

Bu cihadın başlangıcından beri İslami inancını çok fazla kuvvetlendirmiş. Ve ben bu adama çok şaşıyorum. Eğer dünyada, bir erdem abidesi olarak gerçekten bir adam ve bir savaşçı diye

tanımlanacak tek bir kişi olsa bu yalnızca O olabilirdi.

Buraya gelmek için çabalamayan tüm Avrupalı ve diğer internet mücahitleri için gerçekten üzgünüm. Onlar bunun ne kadar doğru olduğunu ancak ölüm geldiğinde anlayacaklar.

Ben çok iyi anladım ki buraya gelmeden evvel çok boş yaşamışım. Uzun cihad ve zorluk zamanlarını ıskalamışım. Kış boyunca belindaj olmadığı zaman tüm günü ateşin yanında geceyi bekleyerek geçirirsiniz. Geceleyin 12 saat veya daha fazla uyuduysanız uyanmak için şafağı beklersiniz. Ve uyuyamazsınız çünkü yeteri kadar uyumuşsunuzdur.

Sonra kendileri olmadan bir yere gidemeyeceğiniz en gözde arkadaşlarımız prinç ve karabuğdaydır. Sonra soğuk ve rutubet... Belki inanmayacaksınız fakat yağmur bazen dört gün boyunca aralıksız yağıyor. Bazen yağmur sesi altında uyuyakalırsınız ve onun şırıltısıyla uyanırsınız. Bataryalar bizim için altın değerindedir ve bizimkiler, okumak ve resim almak için bir telefonda şarjsız üç batarya harcayabilirler.

Kafirlerle aramızda pek çok çarpışma meydana geldi. Mürtedler bizimle savaşmak istemiyor, alanın dışında kalıp daha uzağa gidiyorlar. Asıl dövüşler sadece GRU özel birlikleriyle oluyor. Fakat onlar da ilk kayıplarını verdikleri zaman oldukça hızlı bir şekilde kaçıyorlar. İşte bizim burada sahip olduğumuz şeyler bunlar. Başka ne anlatabilirim ki?

Dokko ve Magas'tan başlayarak en küçük cemaatlerin emirlerine kadar hemen her komutanla karşılaştım ve konuştum. Onların tümünde gördüğüm şey, ihlas ve Allah için mücadele etme arzusu. Öyleyse Allah katında hiçbir değeri yok iken bu

dünyayı kazanmak için boğuşmak neden? Burada senin için gerekli olan her şey var. Dağlara, nehirlere gidersiniz; balık tutarsınız; mantar toplarsınız ve Allah yolunda dövüşürsünüz. Er yada geç ölürsünüz. Fakat Allah yolunda öldürülürsünüz ve kıyamet gününde Allah'ın huzurunda, yaralarınızla mahcup olmazsınız.

Biliyorsunuz daha önce de yazdım ve tekrar söyleyeceğim: Buradan bir yere gitmeyeceğim, silahımı bırakmayacağım. Kafirlerle karşı nerede savaşıldığını önemsemiyorum: Burada yahut Moskovada... Önemli olan onlara zarar vermektir. Ve böylesi büyük bir ödül varken, bu yolu nasıl terk edebiliriz.

Biliyor musunuz ? Zihnimde kim bilir kaç kez bu hakikat anına gittim. Arabayı kafirlerin üzerlerine sürüp butona basmak... Eminim ki bu ancak, Allah'ın kendisini bu yolda güçlendirdiği ve O'nunla gerçekten buluşmak isteyen biri tarafından yapılabilir. Ve de cennetlere inanmayan fakat onun gerçek olduğuna ikna olmuş biri tarafından yapılabilir. Tıpkı bizim bu dünyanın gerçekliğine ikna edilişimiz gibi... Kardeşimiz Yevkurov Unzar-Bek'e(berbat beki-O'na bu lakabı verdik) gittiği zaman her günü hesaplıyor ve zamanın bu kadar yavaş aktığı gerçeğinden dolayı ızdırıp çekiyordu. Ve de bu operasyonu başaramamaktan korkuyordu. Bir arabayı nasıl kullanacağını tam olarak bilmiyordu fakat bir manevra yapmaya ve Unzar Bek'in aracına çarpmayı başardı. Öyle ki Yevkurov ölmediyse de artık gerçek bir iğrenç Unzar Bek olacak. Vücudu yandı, gözleri fırladı, kafası ve iç organları zarar gördü. Eğer birisi bu yola girerse ben duramam fakat yine burada kalacağım. Grozni'de kendisini havaya uçuran Harun Emir Dokku'ya bu operasyona giderken kendisinin ye-

rine başka birini yollarsa bir daha kendisiyle konuşmayacağını söylemişti. Onlarda hep, ölüme karşı tıpkı muhteşem bir açlık gibi bir arzu gördüm. Ve hiçbir şey, onları bunu yapmaktan vazgeçiremez. Vallahi burada birçok şeyi gördüm ve birçok şey bir emre düştü.

Bana dün Ebu Müslim'in şehid olduğu haberi geldi. Hatırlarsanız Beyaz İsa ile birlikte çekilen bir videom vardı. Bayrağın önünde ben ve İsa duruyorduk. Ebu Müslim de diğer tarafta duruyordu. O videoda Kafirov hakkında konuşuyordum.

Onu ilkbaharda bir köyün yakınlarında çekmiştik. O zaman yeşillik yoktu ve helikopterler uçuşuyor, gündüzleri çatışma oluyordu. Ebu Müslim Khimayev, Arştı ve Çemulga'daki çarpışmalarda, diğer 3 mücahitte beraber şehid düştü.

O, benim Allah için en sevdiğim kişilerden biriydi ve O'ndan ayrı kalmak benim için çok zor oldu. O, tecrübeli bir kardeşti. 2002'de kafirler, yüz binden fazla domuz yiyicisini ormanlara gönderdiği zaman O, bir cemaat tarafından ölümden kurtarılmıştı. Ayakta kalabilmek için tüm kış boyunca ot ve yabani sarımsak yemek zorundaydılar ve kafirlerle sürekli olarak çarpışmak durumunda kaldılar. O, önce Gürcistan'daydı ve oradan Çeçenya'ya kadar olan yürüyüşte yer aldı. Biliyorsunuz O, her şey hakkında daima dikkatliydi ve daima her yerde adaletin inşa edilmesi için kaygılıydı. Şimdi O gitti ve ben O'nun ve kaybetmek zorunda olduğum diğer kardeşler için kendimi kötü hissettim. Artık Ebu Dücane yok, Adem yok, Bilal ve Harun yok, Ebu Müslim ve diğer birçok kardeş artık aramızda yok. Ve onlar Allah ile buluşmak için yola çıkmışken ben hala hayattayım.

Onlardan her hangi birinin gittiği her bir zaman ben kendimi çok bitkin hissediyorum. İkinci bir güne kadar bilincim geri gelmiyor. Demek benim vaktim henüz gelmedi ki bundan dolayı hala hayattayım ve diğer kardeşlerin şehadetlerini gözlüyorum. Şimdi kaybetmek istemediğim kardeşlerden birisi de Profesör'ümüzdür. Kendisi oldukça yaşlı bir mücahid ve hayli iyi eğitilmiş birisi. Öyle bilgilidir ki kendisiyle saatlerce sohbet edebiliyoruz. Hatta Dokko bile, biz bir saatlik nöbet esnasında her şeyi konuştuğumuz için darılıyor.

Ben ve Ebu Müslim, yaşlı olduğundan dolayı O'na "dede" ismini vermiştik. Dede, Hamzat Gelayev ile beraber Gürcistan'a gidip gelmiş ve bir seferinde makineli tüfekle çok sayıda domuz yiyicisini öldürmüştü.

Şimdi burada, eğer hayatımın dönüm noktasında cihada gitmeyi reddedip evde kalsaydım hayatımın nasıl olacağını düşünüyorum. Eminim ki o zaman kendime en ufak bir saygım olmayacaktı. Kendi korkaklığımı hangi özürle gizlemeye çalışacağımın hiçbir önemi yok.

Şimdi anladım ki eğer o zaman cihada katılmayı reddetseydim Allah(c.c) kesinlikle beni aşağılardı. Belki daha fazla yaşayacaktım fakat cihad üzere değil de farklı bir şekilde ölecektim.

Şimdi ben bu satırları yazarken yarın için birkaç operasyona hazırlanıyoruz. Oturmuş silahlarımızı hazırlıyoruz. Belki de Allah bana şehadeti nasip eder. Böyle büyük bir hediyeyi hak etmememe rağmen... Biliyorsunuz ki, şunu duymayı çok isterim: "Bugün FSB tarafından düzenlenen operasyonda ... diye bilinen ... etkisiz hale getirildi."

Eninde sonunda bu şansı elde edecekler(inşallah). Bu, onları mutlu edecek, Kafirov gelecek ve eğlence yapacak. Fakat benim için hiçbir önemi yok. Bugün bir operasyon hazırlamamız ve fikirlerimizi tüm bunların Allah rızası için olduğu ve şan-şöhret vb. kirli şeyler için olmadığı şeklinde temizlememiz gerekmektedir.

Yevkurov'u havaya uçuran kardeş, ailesi için bir mesaj bıraktı fakat bunu filme çekmekten çekindi ve bu son beyanatını kaydettirmeyi reddetti. Ben O'nu çok iyi anladım. Her şeyinizi kaybettiniz ve bozuk niyetli mücahidin öncelikle cezalandırılacağı kıyamet gününde böylesi bir durumda yanlış niyetinizden dolayı cehenneme gitmemelisiniz.

Benim tüm yazdıklarımı hayal edebildiğiniz için mutluyum. Özellikle de ateşin başında, üç küçük batarya ile dolan telefonlarıyla oturan kardeşleri...

Kafir ve münafıklar tarafından yok edilene kadar kullandığımız çok güzel bir üssümüz vardı. Üs, Dattıh köyü yakınlarındaydı. Biliyorsunuz burası, Çeçen-İnguş sınırında ve yaklaşık 30 kişinin yaşadığı küçük bir köydür. Biz köyden yürüme mesafesiyle bir saat uzaklıkta bir yerde üssümüzü inşa etmiştik. Kafirler çok kez burayı aradılar fakat bulamadılar. İki tepe arasına kurulmuştu ve yakın mesafeden bile görünmesi zordu. Neredeyse bir yazı orada, çadırlarda geçirdik. Oradan operasyonlara çıktık, belindajlar kazdık. Kendi aramızda buraya "Yeni Dattıh" ismini verdik. Kimi zamanlarda, eski Dattıh'dan daha fazla nüfusumuz oluyordu. İsim takarak eğleniyorduk. Bir Umarov Caddemiz vardı. Sonra bir camimiz(kumaştan yapılmış ve

20-25 kişilik), bir kafemiz, dinlenme odamız, İslami Askeri Enstitümüz, başkanlık suitimiz, sağlık kabinimiz ve diğerleri... Burada pek çok hatıramız oldu. Kaç kez tepenin en güzel manzarası olan zirve noktasına nöbete gittik. Orda siper kazar ve onu gizledik. Bazen kafirler geldiği zaman, ben ve bir mücahid bu domuzları ateşle ilk karşılayanlar olurduk.

Kadınlar gibi nasıl da bağıryorlardı? Ben gerçekten de aralarında kadınların olduğunu sanmıştım. Sonuçta bir kafir ağır yaralanmıştı ve öylesine çığlıklar atıp inliyordu ki, kulaklara bir müzik gibi geliyordu.

Bu, oldukça ciddi bir çatışmaydı ve onlara çok fazla mermi harcadık. Bu, tıpkı bir aksiyon filmindeki sahnelere benziyordu. Bir kahraman ileri atılınca ortalıkta mermiler uçuşur ve her yerde patlamalar olur ya işte öyle...

Sanki bugün olmuş gibi hatırlıyorum. Orda sadece bir mücahidimiz vardı. Önceden Avrupa'da mülteci olan Sıddık. Ben, tüfeğimle uzanmış kafirlerin görüntüsünü yakalamaya çalışıyordum. O da tepenin zirvesinde yürüyor, etrafında mermiler ve bombalar patlıyordu. O ise sanki evinin arka bahçesinde yürür gibi sakindi ve vücudunu bile eğmiyordu.

Her neyse, biz ve kafirler farklı istikametlere gittik. Biz her hangi bir kayıp vermedik. Sadece ben bir parça ile kulağımdan yaralandım. Sadece hafif bir sıyrıktı.

Biliyorsunuz her yerde uyuyamazdım, hele ki orman gibi bir yerde... Burada sabaha kadar oturmazsınız, karanlık çöker çökmez muşambayı koyarsınız, hasır ve uyku tulumunu serersiniz, sürünerek içine girer ve güzelce uyursunuz. Sabahları namaz

için karanlıkta kalkarım, abdest alıp namaz kılar sonra tekrar uyurum. Sekiz sularında ateş üzerinde çay kaynatmaya başlanır, kahvaltı hazırlanır.

Bir de doğada dinlenmek için muazzam paralar ödeyen şu insanlara bir bakın. Burada ise her şey bedava ve üstelik Allah yolunda cihad var.

Sonbaharları serin ve nemli fakat yine de çok güzel oluyor. Çamurdan geçtiğiniz zaman zorluk belindajlarda ve haddinden fazla çamur var.

Eğer ormanda dinlenmek için durduysanız ve bir şeyleri yere bıraktıysanız yağmur gelir ve her şey bir anda çamura döner. Bu, en zor olanı ve en sevmediğim şeydir fakat Allah rızası için hepsine katlanmak zorundayız.

Biliyorsunuz ki sabır, ancak burada geliştirilebilir ve ancak burada gerçekten de zorluk içinde olduğunuzu anlarsınız. İnanın bana; bizi suçlayanların hepsi, tüm bilgileriyle beraber mücahidlerin botlarının altındaki çamur kadar bile değerli değiller.

Kendisinin imtihan olduğunu düşünen birisi, eğer burada bulunmamışsa gerçekten de hayatında hiçbir şey görmemiştir. Bu, bir insanın dayanabileceği en büyük zorluktur. Açlık, pislik, soğuk, rutubet, hastalık, yaralar, korku, ölüm ve daha niceleri... Bunlar, Allah yolunda cihadın tüm yönleridir ve bunun için cennetin fiyatı çok yüksektir.

Bizim kendi aramızda düzenlediğimiz eğlencelerimiz de vardı. İşbirlikçileri cezalandırmak için bir yere giden bir cemaat vardı. Onlar her zaman belden aşağısına ateş ederlerdi. Belli bir amaç

için yapmıyorlardı ama şimdiden böyle dört tane vakıaları var.

Bir polis memuru vuruldu ve bundan sonra bir daha çocuk sahibi olamaz. Bu yaralı mürted, bir eve sığınmış ve kendi üzerine bir kova su dökerek yarısından dolayı bilincini kaybedene kadar tevbe etmişti. Yine de hastanede bilinci yerine geldikten sonra yine Müslümanlara karşı savaşmaya devam etti.

Bir keresinde bir operasyona gitmiş ve geceleyin bir köyün yakınında kafirlerin pususuna düşmüştük. Fakat bizim gibi onlar da bizim kim olduğumuzu anlamamışlardı. Bir kafir, az ilerimizde duruyor ve “kimsiniz” diye bağıriyordu. Ben de O’na; “çabuk özel operasyon sahasını terk edin!” diye bağırdım. Baktı ki bir aksan farkı yok, bizi oraya aldı. Biz de O’nu vurduk ve ormana kaçtık. Kimse de bize ateş açmadı.

Yani yeteri kadar eğlencemiz var. Özellikle de Dokko, kendisinin eski cihad maceralarından bahsederken bunları ne kadar çok dinlemiş olsak da her seferinde sanki yeni bir şeyler gibi geliyor.

İşte bu anlattıklarım, burada neler olduğunun özetidir. Ve şimdi kardeşlerle beraber bir operasyona gitmem gerekiyor. Eğer geri dönersem bu yazıyı bitireceğim inşallah. Biliyorsunuz ki savaşmayı hiç sevmem fakat bu, Allah’ın emri ve yapacak bir şey yok! Eğer bu savaş, bir mükafat için yahut bu sefilleri öldürmek için olmasaydı hiçbir yere gitmezdim. Fakat bir Müslüman, bugün birçok Müslüman’ın yaptığının aksine, kendi arzularını şeriatın taleplerine düzenlemelidir.

75 mermiyi otomatik atan 7,65’lik tüfeğimi aldım ve onu bugün test edeceğim inşallah. En büyük arzum, bomba atarlı tüfek ol-

masına rağmen... Hepsinden sonra, cennetin kapılarının anahtarı olan kılıç...

...Dün geri geldim ve başladığım bu yazıyı bitirmeye karar verdim. Bir araba aldık ve iki günlük yol gittik. Mürtedlerin evlerini ve kafirlerin üslerini vurduk. Arabasının içindeki bir haini kovladık. O kadar hızlı kaçtı ki, daha önce böyle bir hız hiç görmemiştim.

Ben de bir bomba atarla atış yaptım. O gerçekten de çok güçlü bir silahtı. Hainlerin evlerini nasıl dağıttığını görüyorsunuz. Biz onlara, aileyi ve evi kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu tatma fırsatı verdik. Böylece bizi daha iyi anlayacaklar ve gelecekte sarsılmayacaklar.

Şimdi İsa İzerhanov'un Goyti köyü yakınlarındaki bir muharebede şehid düştüğü haberi geldi. İsa, 1999'dan beri cihadın içinde bulunan çok eski bir mücahiddi ve çok sayıda çatışma görmüştü. O'nun takma adı, tıpkı internette olduğu gibi gezineme yeteneğinden dolayı "İnternet İsa" idi. Çeçenistan ve İnguşetya popülasyonunun %90'ını tanırdı. Kim kimin akraba-sıdır, kim ne yapar vs.

Her köyde tanıdıkları vardı ve bu nedenle oralardan hiçbir sorun çıkmadan ürün alabilirdi. Ve şimdi O da gitti. O'nunla çok vakit geçirmiştik. "internet" in çok orijinal bir kişiliği vardı. Bir videoda O'nunla konuşuyor ve O'ndan "yaşlı mücahid" diye bahsediyordum. O iyi bir kardeşti ve her zaman bazı ideallerin peşinden koştu, asla yılmadı.

Geri döndük, Allah(c.c.) bu sefer bana şehid olmayı nasip etmedi. Fakat herşey hala önümüzde. Geri döndüğümde kendimi

o kadar güçlü hissettim ki, şehadeti o kadar çabuk kazanmayı istiyorum. Ve de bu dünyadan o kadar nefret ettim ki daha evvel ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Fakat şunu da anladım ki bu beden, ölümden çok korkuyor. Nefis, bu bedenle birlikte büyüyüp gelişse de onunla bir parça olmak istemiyor.

Bazen, şu cihada çıkıp da ameli istişhadi ile ölme arzusu taşımayanları anlayamıyorum. Ölüm nasıl olsa gelecek ve siz ondan kurtulamayacaksınız. O zaman ruhunuzu ve bedeninizi, bu eylemle Allah katında en yüksek dereceyi kazanmak için vermek sizin için daha iyi değil mi? Tıpkı Uhud harbinde, herkes geri adım atarken ve kendisiyle beraber kimse yokken, müşriklerin saflarına atılan Enes bin Nadir(r.a.) gibi...

Evet, bir açıda kendini kesin bir ölüme atmak insanın intiharı gibi görünebilir. Fakat bu eylem, Allah'ın rızasını kazanmak ve imandaki samimiyeti O'na göstermek içindir. Bu yüzden Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak için aynı eylemi düzenlemeye karar vermiştim inşallah.

Biliyorsunuz, Ebu Düçane ile bir keresinde böyle bir eyleme birlikte nasıl gideceğimizi hayal etmiştik. Bir arabaya patlayıcı doldurup onu kafirlerin askeri üslerine sürmeyi istiyorduk. Fakat Emir Dokko, sonradan beni böyle bir şey yapmaktan men etti. Ebu Düçane ise yerinde durdu ve bu fikrinden hiç vazgeçmedi. Ama sonra bir çatışmada şehid oldu ve ben de kış boyunca yaşamak zorunda kaldım. Belki de şimdi Allah ile buluşma, O'nun huzuruna çıkarılma ve O'nun benden razı olup olmadığını görme vakti geliyor.

Ebu Dücanе'nin hep söylediği gibi: "Ben, Allah yolunda ölmek istediğimi biliyorum. Fakat araba önüme getirilir ve 'haydi yürü' denirse nasıl cesaret ederim bilemiyorum!" Bu, doğrudur. Eğer Allah(c.c) bizi bu yolda yükseltmezse o zaman kimse bu zor sınavı geçemez.

Kafirov, beni yeniden hatırlamış ve Grozni'de kendisini patlatması için bir intihar bombacısı hazırladığımı iddia etmiş. Ben bundan onur duyardım ama onunla ilgili bir şey bilmiyorum.

Kimi zaman bir zaferi beklemeyi düşünmemin yegane sebebi, bize karşı olanların gözlerini çevirme şansı elde etmektir. Fakat bu ucuz seçenek için şehadeti satmayacağım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, cihadı terk edenleri bir türlü anlayamıyorum. Bu davranış beni beynimden vuruyor. İnsan Allah yolunda ölümden kaçtığında, bu hayattaki en iyiden de kaçıyor.

Burada oluşan kardeşliğin yerini hiçbir şey dolduramaz. Burada şehid düşen kardeşler, tanıdıklarım arasında en iyilerdi.

Mutfakta otururken ne kadar salih bir Müslüman olduğunuzu düşündüren çok şey var. Fakat imtihanlar başladığı zaman, insanların herkesten sakladıkları gerçek yüzleri ortaya çıkıyor. Ve burada, bizim mutfak cemaatlerinin özünü daha iyi anladım. Gerçek cemaat ancak, Allah yolunda zorluklara beraber yürüdüğünüz yerde var olacaktır. Şimdi bunları düşünmek geride kaldı ve çoğu kişiye şaşırdım. Özetle, önceki birliktelik yoktu.

Fakat kalan son Snikers'ınızı başka biriyle paylaştığınızda, hasırınızı verdiğinizde, eşyalarınız sizden zorla alındığında, yürü-

yemediğinizde, çay yaptığınızda, insanlar size gelip sürekli sağlığınıza sorduğunda, çarpışma anında diğer kardeşlerle beraber olduğunuzda, mermilerin hesaplanmak zorunda olduğunda ve ölümün size yaklaşmakta olduğunu düşündüğünüzde, işte o zaman İslam'ın ne olduğunu anlıyorsunuz.

Önceden olan herşey kıymetsiz. Bir keresinde çok hastaydım, hatta ayakta duramıyor sırt çantamı sürüklüyordum. Bu, kafirlerin bizi kuşattıkları ve bizim de çarpışarak onları yardığımız operasyonun hemen sonrasıydı. Sonra da ormanlarda gece gündüz bombalandık.

Hepsinden sonra, şarapnel ıslıkları ve sizden 700 metre uzağa düşen bombaları duyarak uyumaya alışırsınız. Sonra bu gürültüye o kadar alışmışsınızdır ki çatışmalar durduğu zaman da uyuyamazsınız.

Bir keresinde bir tepeye tırmanış esnasında kendimi çok hasta hissettim. Bizim profesör de çantamı çekip aldı ve kendininkiyle beraber taşıdı. Profesör, çantasında daima bir sopa bulundururdu. Ve her tür demir parçaları; radyo, kablo, matkap, kırılmış ekipmanlar, İngiliz anahtarı, pense ve her çeşit çerçöp artı yiyecek ve giyecek malzemeleri...

İnsanın kendi sırt çantasını taşıması dahi o kadar zorken, kardeşinizin o zorlukta size yardım etmesini hiç unutamazsınız.

Bir seferinde bir operasyona çıkmıştık ve ben iki adet roket atar taşıyordum. Yorulduğum zaman da kimsenin bunları benden almasını isteyemezdim. Sonunda bir kardeş, kurnazlığını kullanarak onları benden almıştı. İşte bu, Müslüman kardeşliğinin nasıl olması gerektiğidir.

Bugün kendi kendime yaşamak için üç haftamın kaldığını söylediğim bir rüya gördüm. Nedendir bilmiyorum, belki de buradan ayrılmak için daha fazla bekleyemeyeceğim içindir. Kendisine benden ayrılmasını söylediğim bir kadın gördüm. O'na yaşamak için sadece üç haftam kaldığını söylüyordum. Sonra uyandım ve bunun ne manaya gelebileceğini düşünüyorum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Artık Hayatta Ne İstedığimi Biliyorum

Allah(c.c.) oğlum için kaygılanan, O'nu ve bizi tüm kalbiyle destekleyen tüm Müslümanları mükafatlandırın! Said'in annesi olarak O'nun şهادetiyle ilgili yorumlarınızı okuduğum zaman bu kayıp benim için daha hafif oldu. Çünkü sizin desteğiniz imanımı güçlendirdi.

Ve ancak şimdi fark edebildim ki, Said'in yaymaya çalıştığı hiçbir şey boş değilmiş. Ve O'nun Kuran'ın Rusça tercümesini ilk okuduğu zamanki ilk niyeti doğrulanıyor. Benim oğlum gibi düşüncelerimi çok net olarak ifade etme yeteneğim malesef yok. Aslında buna ihtiyacım da yok. Fakat adaletin tecellisi için, O'nun okul yıllarından başlayıp "Nevskiy Ekspres" olayına kadar olan hayat hikayesi hakkında Rus ana akım medyasında anlatılan çeşitli hikayeler manşet olurken ben sessiz kalamazdım.

O'nun okul zamanı geldiğinde, hatta dikkatleri üzerine çektiği anaokulunda öğretmenleri benden O'na dikkat etmem gerektiği, çünkü onlara pek de alışılmış bir çocuk olarak görünmediğini söylemişlerdi. Onlara tıpkı bir yetişkin gibi sorular soruyordu. Okul yılları hakkında konuşacak olursak, henüz 6.sınıftayken özellikle tarih ve diğer sosyal bilimlerde oldukça derin

bir bilgisi vardı. Ve öğretmenleri O'nun bilgisine denk olmayan şeyleri çocuklara öğretmeye çalışıyorlardı. O da yalnızca öğretmenlerinden bir şeyler öğrenebildiği zamanlarda okulda bulunuyor, arta kalan zamanının çoğunu şehir kütüphanesinde geçiriyordu.

O'nun hafızasının bu eşsiz yeteneği beni pek çok kez hayrete düşürmüştü. Bir keresinde O'na sordum: “Bunu nasıl yapıyorsun anlayamıyorum. Aynı zaman zarfında farklı konulara ilişkin kitapları nasıl okuyabiliyorsun? Çok farklı bilgi ve isimlerle dolu sayfaları nasıl aklında tutabiliyorsun?” Said de şöyle yanıtlamıştı: “Ben de hayret ediyorum ki, benim on kereden fazla tekrarlayabildiğim isim ve bilgileri insanlar hatırlayamıyor!”

Ve bunlar, “Bak, ne kadar da akıllıyım!” dercesine, O'nun gururu için söylenmiş şeyler değildir. Bir şeyleri yanlış yaptığı için ve bilgilerini aktarmadığı için gerçekten de üzüldü.

Ve nihayet, Kuran-ı Kerim'in Rusça mealini ilk kez okuduğu zaman dedi ki: “artık hayatta ne istediğimi biliyorum. İslam'a geçmek, bu dini öğrenmek ve başkalarına anlatmak istiyorum. Bu kitapta yazılanlara göre herkes adalet içinde yaşayabilir.”

Bunlar Buryatyada ikendi. 17 yaşına geldiğinde derhal namaz kılmaya başladı. Başlangıçta hiçbir şey yapma imkanı yoktu. Çünkü bu konuda herhangi bir kitapçık bulabilmek dahi neredeyse imkansızdı. Sadece namazın kılınışını anlatan ufak bir broşür buldu. Bunu ezberlemek O'nun için hiç zor değildi. Aynı yıl kendisine İslam hakkında bir şeyler anlatabilecek birilerini bulmaya çalıştı. Fakat kütüphanedeki bir düzine kitaptan başka hiçbir şey bulamadı.

Bir müddet böylece dolandıktan sonra bir mescit bulmaya karar verdik. En yakın olanı, İrkutsk şehrindeydi. O da oraya gitti. İmamla irtibat kurdu ve O da derhal Said'in dini ilimleri okuma arzusuna karşılık verdi. Tabii ki imam, bu duruma oldukça şaşırılmıştı. İlk kez Buryatya'dan genç bir adam bu dinin bir parçası olmak ve ilim öğrenme talebiyle O'na geliyordu.

İmam, O'nu Moskova'daki İslam Enstitüsü'ne yönlendirdi ve böylece Said, ihlas ve temiz bir niyetle ilim yolculuğuna başladı.

Orada iki yıl okuduktan sonra eğitimine Mısır'da devam etti. Mısır'dan 2003 yılında dönüşünden sonra Moskova'da okumaya ve çalışmaya başladı. Ve 2004 yılında Kuveyt'te Arap dili kursu için 4 ay geçirdi. Orada tek başına değildi. Birçok ülkeyi temsil eden büyük bir kongre toplandı. Said'in hayatı hakkında bir şey bilmeyen bu cahil gazetecilerin O'nun farklı ülkelerde özel eğitim kamplarında eğitim aldığı palavralarına son vermeleri gerekir.

Ve 2007'de Said, Allah'ın mübarek evine Hac yapmaya gitti. İşte Said'in bu dış seyahatleri, bir şeyler icat etmek isteyen Rus medyası için çok kötüdür.

Oğluma ilişkin bu bilgileri sadece adaletin yerini bulması için duyuruyorum. Elbette bu, Rus medyasını kesinlikle çok yakından ilgilendirir. Çünkü O'nun kişisel hayatına dudak bükmeyi başaramamaları çok da önemli değil. Çünkü Said'e yakın kişilerin sessizliği, aç gazetecileri hikayeler uydurmaya itiyor.

Bu medya, Said'e gerçekte var olmayan komşularımızın soyadlarını vererek pek çok kez din değiştirdiği vb. konularda inanılmaz şeyler ithaf etmeye çalışıyor. Bu nedenle Budizm ve

Hıristiyanlığın takipçilerinin şüphelerini gidermek istiyorum ki Said, asla dininize ihanet etmedi. Çünkü O, hiçbir zaman bu dinlere iman etmedi.

Eğer birisi, O'nun farklı dinlerin kuralları hakkında iyi eğitilmiş biri olup olmadığından şüphe ediyorsa diyebilirim ki; bu sadece geniş hafıza ve keskin zeka sahibi eğitimli birisinin geniş kültüründen kaynaklanmaktadır.

O, bu tutkusuyla antik uygarlıklar, halklar ve kabileler hakkında da konuşabilirdi. Bunlar Said için çok ilgi çekiciydi. O, hayatın gayesini ve insanın yaratılma sebebini arıyordu. Ve elhamdülillah bunu İslam'da buldu. Artık O'nun bir Budist manastırı veya bir Türk lisesinde okuduğunu söyleyip durmayın(Bizim yaşadığımız yerde Türk lisesi açıldığında Said çoktan Moskova'ya gitmişti).

Siz Rus gazetecileri, artık Said'in arkadaşı olmayan Budist keşiflerini rahat bırakın! Üstelik O'nun atalarından konuşacak olursak onlar, Budizm ile alakası olmayan İrkutsk Buryatlarıdır. Baba tarafından büyük annesi ise Kazak'tır. Bu, bazı kişilere garip gelebilir ama Sibiryada doğup büyüyenler için buradaki karışık evliliklerden dolayı garip değildir. Çünkü buradakilerin büyük çoğunluğu, farklı yerlerden buraya sürülenlerin torunudur.

Ve bu beni de ilgilendiriyor. Pasaportlarımıza göre hepimiz Rusuz fakat ben de tam olarak Rus değilim. Böylece o gazezkar "baba Budist, anne Hıristiyan" ibarelerinin altını çizmek istiyorum. Ben asla Hıristiyan olmadım. Bu hayatta hep hakikati arıyordum ve kitaplarda dinler hakkında araştırma yaparken

mantıklı hiçbir şey bulamadım. Taki A.Men'in "Adem'in Oğlu" isimli makalesiyle karşılaşana dek... O'nu hatırlamalısınız; kendisi bir baltayla doğranmıştı.

İşte bu makale, oldukça tuhaf gelmesine rağmen beni İşlam'a getirdi. Yazarın dediğine göre, İsa(a.s.), antik dilde Tanrı'ya hitap ederken "Allah" diyordu. Tanrı'nın isminin Allah olduğu gerçeğinden dolayı kızarıp bozardım. İsa bile O'na "Allah" diye hitap ediyordu. Ve sonunda gerçeği bulduğumda artık her şey yerli yerine oturdu ve kalbim sknet buldu. Ve bunlar Said'in İşlam'a girmesinden iki sene evvel oldu. Allah'a, oğlumunu bir Müslüman yapması için dua ediyordum. Ve O(c.c.), benim dualarımı işitti. Gerçekten de O(c.c.), tüm samimi dualara icabet eder. ELHAMDÜLİLLAH

Tabii ki bizim için bu gerçekten büyük bir kayıptır. Çünkü O, gerçekten sevgili bir oğul, bir kardeş ve bir eşti. Gerçekten de refah içinde yaşadığımız bir dönemde Moskova'daki konforlu yaşamını terk etti. Bu, bir kez daha O'nun çk keskin bir karar verme durumunda olduğunu ispatladı. Kendisinin ve bizim her şeyimizi kaybedeceğimizi anlamıştı. Ve de sonuna kadar tercihinden dönmedi.

Bu küçük bilgi, hakikatin tesbiti ve gazetecilerin oğlumun adı etrafında yaydıkları palavraları teşhis etmek içindir.

mm Said

İnsan Hakikati Ararsa İslam'ı Bulur

Es-selamu aleykum kardeşlerim!

Bugünlerde, şehadetinin üzerinden bir yıl geçmesi vesilesiyle oğlum Said'i anımsayarak bu vesileyle bazı hatırlatmalar yapmak ve çıkarımlarda bulunmak istedim.

Birçok değerli kardeşimiz bu hayattan sonsuzluğa gittiler. Ve inanın ki ben, eskiden olduğu gibi onların asil yüzlerine, bu hayattaki son saniyeleri olan o ana teması etmeye çalışarak dikkatle bakıyorum. Önceleri kalbim hepsi için çok büyük acılar duyuyordu. Fakat şimdi, oğlum hakkında yazmaya başlamadan evvel birkaç satır ilave etmek istiyorum.

Evet, O gerçekten de cennete aşık ve büyük bir hasret içinde ona koştu. İşte bu, O'nun gerçekten de samimi bir Müslüman olduğunun apaçık bir kanıtıdır. Ve bunun dışında karakter olarak çok ince fikirli ve özellikle ev halkına karşı çok yumuşak biriydi. Dünyalık şeylere karşı olan münzeviliği ise çok şaşırtıcıydı. Ben de çocuğuna çok düşkün bir anne olarak O'na her zaman en güzel elbiseleri giydirmeye çok heves ederdim. O ise bu gibi şeylere karşı olağanüstü bir biçimde umarsızdı ve eşyalarını hep başkalarına dağıtırdı. Henüz çocukluğunda, on yaş-

larındayken kültür-fizik dersinde yeni spor kıyafetlerini giymek istememişti. Bunun sebebini de şu şekilde açıklamıştı: “Bunlara sahip olamayan insanlardan daha iyi görünmek istemiyorum!” Öyle ki eğer cimrilik hakkında bir ders okuduysa diğer insanlardan daha üstün gözükmek istemezdi çünkü buna hakkı yoktu. Eğer her konuda ölçülü olmak yahut da kardeşler arasındaki ilişkiler hakkında konuşmuşsa bunlarda da her zaman dosdoğru olmuştur. O’nu tanıyıp da kibirli ve aldırılmaz bir karakteri olduğunu söyleyecek tek bir kişinin dahi olacağını sanmıyorum.

Kimi zaman Said’den bahseden Rus medya organlarında O’nun Müslümanlara hitab ettiği konuşmalarının “ele geçirildiği” kimselere rastlanıyor. Bu derslerde olan şey, ki muhtemelen kafirlerden çok azı bunu biliyor, konuşmalar genelde tarihin temelleri hakkında devam eder. Çok eskiden yaşamış salih kimselerin hayatları hakkında... Rus otoriteleri acaba tarihi mi yasaklamak istiyorlar? O zaman tüm yıldönümlerini, vatan hakkındaki ve büyük savaşlar hakkındaki herşeyi yasaklamaları gereklidir. Fakat derslerdeki konuşmalar başka ülkeler hakkında oluyorsa o zaman bütün bir tarihi yasaklamak ve okullardaki tüm konuları iptal etmek gerekir. Rus basını dar görüşlü sözde Rus Müslüman ideologlar tarafından inanılmaz derecede manasız ve sakat fikirlerle uyuşturulmuştur. Görünen o ki, kafir bilincinde farklı suretler yoktur ve olamaz da! Bunun için yarılarında her zaman çeşitli örnekler vardır. Gerçi hepsi de bunu bilmekte ve herşeyden çok bundan korkmaktadırlar. Genç insanların gözleri açılmasın, doğru bilgilere ulaşmasınlar diye... Eğer Said’in sohbetlerinden kısacık bir bölüm, onlar için böyle bir korkuya ve O’nun ismiyle bağlantılı herşeyi yasaklamalarına

neden oluyorsa demek ki O, kendinden sonrası için sadece gençlere değil tüm Müslümanlara güzel bir örnek bırakmıştır.

Bilindiği gibi insanlar çeşitli vesilelerle İslam'a gelirler. Gerçekten de herkes basit bir ilgi duymayla bu dini araştırmaya başlıyor. Şimdilerde Buryatyada birçok gencin telefonlarının ekranlarında Said'in fotoğraflarının olması boşuna değildir. Bu demektir ki O, onlar için sadece gurur duydukları bir hemşehri değildir. Bu dine ilgi, sadece bu hemşehrinin ismiyle başlayabilir mi? O'nu anımsatan şeyleri yasaklamalar veya O'nun imajıyla alakalı çarpıtmalar, ki Rus otoriteleri aslında Said gibi isimlerden çok korkuyorlar, Rus toplumunun sahip olduğu iğrenç realitesiyle olan savaşta bir örnek olabilir. Ancak insan gerçeği aramaya başlarsa o zaman mutlaka İslam'a gelir. Oğlum hakkındaki bu hatırlatmayı, şehadetinden önce alınan son mektubundan ufak bir alıntıyla bitirmek istiyorum:

“Sonra kafirler, bunun ‘Vahhabilerin ideologu’nu ortadan kaldırmak’ için iyi bir fırsat olduğuna karar verdiler ve bizim bağlantı kurduğumuz noktaya helikopterleri gönderdiler. Bizde ise Pulumiyot bile olmadığı gibi dağdan savrulan karlar da hızla aşağı geldi. Ve yalnızca daha aşağıda, karın olmadığı bir yerde sakince dinlenmek mümkündü. O da kükürt ormanının zeminiydi. Orada kardan dolayı farkedilmiyorduk. Kafirler uzun menzilli topları ile dağın üst tarafına top ateşine başladılar. İnsan üstü bir hız geliştirmek zorundaydık. Özellikle 50 kg.’lık ağır bir tank mermisi yanımıza düştüğünde... Şimdilerde şuna inandım ki; artık bu dünyadaki yürüyüşümün sonuna geldim. Bunun için çok yol yürüdüm ve nihayet diyebilirim ki ulaştığım bu nokta, bir Müslüman’ın bu hayatta gidebileceği herşeyin sı-

nırıldır. Sadece son bir imtihan ve Allah yolunda, O'nun huzuruna giderken amellerimizden dolayı utanç duymamamız için dosdoğru bir şekilde ölmek kaldı. Şimdi sadece zamanı şaşmayan bir randevuda ölüm meleşğiyle karşılaşmak kaldı.

Birçok kardeş bu yolda şehid düştü ve ben ise ızdırapla ne zaman birilerinin daha gideceğini merak ediyorum. Onların cihad yolunda düştüklerini bilsek dahi bu ayrılığa dayanmak çok güç oluyor. Fakat biliyorum ki, er ya da geç ben de onların peşinden gideceğim ve bu yüzden Allah'a, dosdoğru bir şekilde ölmek için dua ediyorum.

İşte böyle anne! Bunu sana daha evvel söylemek istedim fakat bir türlü fırsat olmadı. Sen de biliyorsun ki önceden, aileyi ikinci plana çeken bir hayli işim vardı ancak şimdi ve bir süredir... Yalnız seni unuttuğumu filan düşünme! Evet, şimdi senin için eskisi kadar endişe etmiyorum fakat yine aynı şekilde sizleri düşünüyorum.

Ve yine benim için dua etmeyi unutma! Artık inşallah orada, tüm acı ve ızdırapların biteceği, ebedilik ve Allah'ın rızasının olduğu yerde buluşuruz. Bu, hepimizin hayalini kurduğu sondur.

Oğlun Said...

İslam İnsanı Güçlü Kılar

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun değerli kardeşlerim!

Zihnim beni bir kez daha konuşmaya sevk etti fakat bu kez Said Buryatski'nin annesi olarak değil de Rus toplumu içinde yetişip daha sonra orayı hiçbir pişmanlık duymaksızın terk eden birisi olarak...

Bu hitabımın sebebi, bazı kardeşlerin ebeveynlerinin kendileriyle aynı görüşü paylaşmamaları veya daha kötüsü, hayat görüşleri açısından çocuklarıyla ters düşmelerinden ötürü samimi olarak üzüntü duymalarıdır. Çünkü onlar gerçekten de ihlaslı Müslümanlardır.

İster inanın ister inanmayın ama ben de bizzat buna benzer birçok zorlu süreçten geçtim. Ve kendi nefsimde halen düzeltilmesi gereken pek çok şeyin olduğuna inanıyorum. Uzun yıllar boyunca İslam'ı, yalnızca inancımın köşe taşlarını inşa eden hak din olarak deklare ettim.

Fakat bu, mevcut toplumdaki genel hayat akışından tamamen kopmanın gerçekten de çok zor olduğuna dalalet ediyor. Bu aşamalardan geçmiş herkes gibi ben de bunu tasdik ediyorum.

Arkadaşlarım ve tanıdıklarım arasında geçmişte pek çok iyi insan vardı fakat onlar sadece “iyi insan” olarak kaldılar. Tabii halen Müslüman olmadıysa... Hayatın akışı hepimizi farklı kıyılara sürükledi. Ve ben hakikaten de iyi ve temiz tabiatlı insanların küfür üzere ölmelerine üzülüyorum.

Bu yüzden ebeveynleri ve akrabaları gibi en yakın insanların bu dünyada böylesine farklı yollarda olmalarının bu gençler açısından ne kadar acı bir şey olduğu kolaylıkla anlaşılabilir.

Bildiğimiz gibi hayatta her şey Yüce Allah'ın dilemesine bağlıdır. Ve bu dünyada artık büyük bir değişimin vakti gelmiştir. Bu bir hayal ve aldanma değildir. Bu öyle bir realitedir ki, cahil beyinler bile onun farkına varmaya başladılar. Öyle ki burada asıl görev, hayatının çoğunu Sovyetler Birliği döneminde geçirmiş ve kendi dar görüşlü muhafazakar anlayışlarında inatçı bir hale gelmiş olanlardan nöbeti devralacak olan genç neslin üzerine düşüyor.

Onlar başka bir hayatı- tüm güzelliklerine rağmen- seçebileceklerini anlama hususunda kabiliyetsiz ve anlayışsızdır. Hepsi de onun hayallerini kurmalarına rağmen...

Rusya tarihi boyunca pek çok “avcı” gelmiş ve gitmiştir. Hepsi de kendi halklarının üzerinde hükmetme denemesi yapma konusunda hevesli olmuşlardır. Şimdiyse sonuç, istisnasız herkese aşikardır. Hangi kahramanlar, örneğin Rus ideologları, bize bir şeyler teklif etme konusunda bağlayıcılığa sahiptirler? Cevap nettir: Hiçbiri!

“Birleşmek” için nihayetinde toplumu bölecek olan hangi değerlere ihtiyaç duyuyorlar? Tabii ki yegane materyal, her yerde

reklamı yapılandır. Öyleyse neden zengin ve ünlüler arasında, ki onları kendi bakış açılarından onları “başarılı insanlar” olarak değerlendiriyorlar, bu kadar çok ayyaş, uyuşturucu bağımlısı ve psikolojik hasta var?

Müminler bu soruya kendi cevaplarını üretebilirler. Biliyoruz ki Allah(c.c.) katında tüm bu dünya hayatı yerilmiştir. Yalnızca Allah'ın zikri ve bu zikirle alakalı şeyler müstesna... Ve aklın sekineti, ki insan tüm araçlarla bunu elde etmeye çalışır, din haricinde hiçbir şeyle elde edilemez. Çünkü bir insanın ne kadar para, güç, iktidar vs. biriktirebilmesinin hiç önemi yoktur. O yine her zaman bir noksanlık hissine sahip olacaktır.

İşte bu, dünyanın boş olduğuna dair bir kanıt değil midir? Bu, kafirler için insan mutluluğunun en üst derecesi olan cennetin varlığının kanıtı değil midir?

Müslümanların imanlarında ve ibadetlerinde her zaman huzur ve güven vardır. Çünkü onlar bu dünyadaki her vaziyette mutludurlar. Onlar için hayatın zorluklarında bile her zaman bir hayır vardır.

Şimdilerde bu kötü eğitilmiş, sözde ideolojik cephe(İslam'a karşı savaşta tüm cephelerde bozguna uğramalarına rağmen) savaşçısı Rus gazetecilerin “baş yapıtları”nı okurken aslında bu saldırılarından ötürü kendilerine teşekkür etmek istiyorum. Özellikle miadı dolmuş argümanlarla horoz veya boğa güreşi yaptırırçasına İslam'a leke çalmaya çalışanlara! Fakat hiç gerek yok. Zaten her şey güneş gibi ortada...

Fakat esasında onlar, bilmeden dahi Allah'ın dinine yardım ediyorlar. Çünkü hayatın manası ve ruhunu kavramanın ızdırabını

duyan herhangi birisi kendisine ve kendi durumuna bakar ve bunları mukayese ederse o zaman şu sonucu çıkarır: “Öyleyse ben de değişebilirim. Daha iyi olabilirim!”

Bu dinin, insanın kaderini değiştirmesiyle ilgili pek çok örnek vardır. Hiçbir rehabilitasyon merkezi ve İslam'dan başka hiçbir din insanları alkol ve uyuşturucu bağımlılığından kurtaramaz. Şu da bir gerçek ki bazı insanlar, geçmişteki bir veya birkaç Müslüman'ın ne tür biri oldukları hakkında dedikodu üretiyorlar ve zihinleri bulandırıyorlar. Fakat bu yalnızca harabe haline gelmiş bir hayatı geride bırakmak isteyen, bir değişim isteyen ve en önemlisi bir Müslüman örneği görmek isteyenlerin fikirlerine bir gıda sağlayabilir.

Bir arkadaşşıma, “İslam, güçlü karakterli insanların dinidir” dediğim zaman şöyle cevap vermişti: “Hayır! Asıl İslam, insanı güçlü kılar!”

Ne herkes küfür kanunları altında yaşamak istiyor ne de bu gayrı İslami toplumdaki azgınlıkları kabul ediyor. İnsan tüm zamanlarda ve bütün koşullarda hakikati, adaleti ve insanlar arasındaki doğru ilişkileri arar. Normal bir insan, tabiatı gereği bunların peşindedir. Fakat insanların birçoğu malesef sağlıklı bilgiden yoksun ve bu prensiplerin varlığının farkında bile değiller.

İnsanlık bir zamanlar hilafetin müreffeh toplumunda yaşamıştı. Fakat “şeriat”, “hilafet” gibi kelimeler çoğu Rus için oldukça uzak, yabancı ve düşman gibi geliyor. “Oranın dışında ne var?”, “bu bize göre değil” şeklinde düşünme eğilimindedir.

Tabi ki nihai hükmünü medyada çizilen banal şablonlardan ve

klişelerden etkilenererek veren insanları anlayabiliyoruz. Fakat ben de İslam'a ihtida eden, gerçek hayatta karşılaştığı Müslümanlar tarafından cezp edilen birçok kişi tanıyorum. Bu Müslümanlar, olağanüstü düzgün şahsiyetleriyle İslam'a yeni müntesipler, kardeş ve kız kardeşler kazandırdılar. Yine Avrupa'da da görüntü değişmeye başladı. Artık kimse, İslami kurallara göre giyinen erkek ve kadınların görüntülerinden dolayı şaşırıyor ve ayrımcılık duygusu hissetmiyor.

Eğer Müslümanların güçlü aile bağları, çok sayıda çocuk sahibi olmaları, aile düzenleri ve özellikle alkolden uzak durmaları gibi özellikleriyle güzel örneklikleri olmasaydı bu kadar geniş çaplı bir ihtida olabilir miydi? Normal bir insan için tüm bunlar kalbine yatkın şeylerdir. Açıkçası ben, çocukları İslam'a giren ebeveynlerin çocuklarındaki bu değişimlerden memnuniyet duymayacaklarına inanmıyorum. Onların korkularının tümü İslam'ı karalamaya çalışan medya organlarının yayınlarından kaynaklanıyor.

Bu, gayri İslami ailelere bakıldığında böyledir. Fakat kimi zaman İslami aileler de arkadaşlarının ve akrabalarının tepkilerini çekmek istemedikleri için çocuklarına diğerlerinden daha iyi davranmıyorlar. Örneğin kızları tesettüre girdiklerinde veya oğulları sakal bıraktığında... Hatta onlar dini görüntüye uydurmak, onu bir gelenek olarak yaşatmaya müptela oldukları için kimi zaman diğerlerinden daha kötü olabiliyorlar.

Fakat yukarıda da söylediğim gibi bir jenerasyon değişimi kapıda ve ana-babalar kadar yakın da olsalar insanların kalplerini değiştirmek bizim elimizde değildir. Buna rağmen sizin açınız-

dan onlar her zaman daha iyi ilişkilere ve en önemlisi, seçilen yolun doğruluğunu anlatmadaki sabrınıza layıktırlar. Böylece görülüyor ki bu zamanda tam tersi olması gerekirken bu gençlik sorumluluk alıyor. Gerçekten de İslam dininin unutulduğu uzun yıllar insanları bu duruma getirdi. Fakat anne ve babalarınız size anlayış göstermedikleri zaman üzülme ve öfkelenmeyin! Yalnızca sizin davanızdaki samimiyetiniz bazı şeyleri günden güne değiştirebilecek olandır.

Belki de dinin öncelikli anlayış düzeyinde durmalıydım fakat oğlumun amelleri beni O'nun ailemizde hiçbir problemimiz yokken neden böyle davrandığı hususunu sorgulamaya götürdü. Ve artık günlük hayatın ve işlerin olağan sıkıntılarından bir miktar boş vakit ortaya çıktığı zaman tüm olan bitenler hakkındaki nihai düşüncemi şekillendirebildim. Kısaca tüm bunları büyük zorlukların neticesinde anlayabildim elhamdulillah!

Sizleri Allah rızası için seven kardeşiniz Ümmü Said